

Víra a skutky

Faith and Works

Kázání a články sestry Ellen Gould White

Devatenáct výkladů nebo jejich úryvků
v chronologickém sledu od roku 1881 do roku 1902.

„Víra a skutky jsou dvě vesla, která se musí používat stejnou měrou.“
(RH 11.6.1901).

∞

„Spravedlnost, kterou jsme omilostněni, je připočtena;
spravedlnost, kterou jsme posvěceni, je propůjčena .
První je našim oprávněním do nebe, druhá je naší způsobilostí pro nebe.“
(RH 4.6.1895).

Předmluva

Protože je neustále zájem o velké a důležité pravdy o spravedlnosti z víry, ospravedlnění a posvěcení, bylo by možná dobře poslouchat dále posla Páně tak jak tyto pravdy vykládal v průběhu let.

K vytvoření tohoto obrazu jejího učení vybral kolektiv Ústavu EGW osmnáct textů, ne podle tématického uspořádání, ale v chronologickém sledu od roku 1881 až do roku 1902. Její kázání a články soustavně předkládají základní pravdy o spasení jako o ztělesněném zákonu a evangeliu - v *Review and Herald* pro církve a v *Sings of the Times* pro svět. Několik vybraných úryvků je uvedeno jako určitý výrok z archívu, jako Rukopis 36, 1890, napsaný v kritickém období po zasedání Generální konference v roce 1888, kdy jak to všude popisuje, byli lidé ve „velkém nebezpečí, že zaujmou nesprávný postoj“ k „víře a skutkům“ (MS 23, 1891). V rukopise bez názvu z roku 1890 se jednoznačnými slovy vydala v sázku při objasňování sporných otázek.

Ačkoliv Ellen White často pojednává o těchto důležitých pravdách stejným způsobem, čtením kázání, článků a rukopisů v jejich přirozeném sledu získáme hodnotné náhledy na toto problematiku. Každý text je vyváženým výkladem, ale často s důrazem na jiné věci. Mnohé texty jsou uvedeny celé, zatímco další v zájmu šetření místem byly zkráceny jenom na část - obvykle tu hlavní - vztahující se k víře a skutkům. Podtituly a v mnoha případech i názvy kapitol doplnili kompilátoři. Nikomu nešlo o vyčerpávající pojednání. O těchto důležitých pravdách pojednávají její knihy, mnohá kázání a články. Každý, kdo tyto texty bude studovat, jasně pochopí, jak je tento předmět důležitý pro každého křesťana. Také bude pozorovat neměnný postoj té, kterou při formulování pravd v článcích, které následují, vedl Pán.

Plán na spasení ztraceného lidstva je založen na tom, že člověk vírou přijme Kristovu zástupnou smrt. Toto naučení bylo vykládáno u bran Edenu, když Adam a jeho potomci zabíjeli obětního beránka. Bylo vyučováno na poušti, když Mojžíš vyvýšil měděného hada a lidé s jedem jedovatých hadů ve svých žilách byli uzdraveni pohledem víry na spásný symbol. Bylo vyučováno obětním systémem, který byl dán Izraeli. Vyučovali je proroci a apoštolé. Znovu a znovu se učíme, že spasení je z milosti skrze víru a zároveň jsme uschopněni pochopit následující slova:

„Přestože pravá víra cele důvěřuje v Krista, pokud jde o spasení, povede k dokonalému podřízení se zákonu Božímu. Víra se projevuje skutky“. (RH 5.10.1886).

Tato vyvážená stěžejní myšlenka bude patrná v materiálech v této knižce, která byla sebrána poněkud náhodně.

Po celé věky, počínaje od Kaina, kříží velký protivník milostivé Boží opatření tím, že vede obyvatele země k domněnce, že člověk, který se stal porušením Božího zákona hříšníkem, si musí svými vlastními činy získat zásluhu a spasení. Ať již mučením svého vlastního těla, obětováním dětí nějakému bohu, kterého stvořil vlastníma rukama, poutěmi na místa, která jsou považována za svatá, činěním pokání, odváděním peněz do církevní pokladny nebo tím, že se sám svým vyčerpávajícím úsilím snaží žít dobrým a ctným životem.

Mnohým se zdá příliš jednoduché a snadné přijmout spasení vírou. A nespočetné množství těch, kteří vyznávají, že následují Krista, si myslí, že jsou spaseni zčásti vírou v Kristovu smrt na Golgathě a zčásti lidským úsilím.

Když první adventisté s.d. pochopili požadavky Božího neměnného zákona, hrozily jim zákonické tendence. Čas skutečně přinesl neužitečné ovoce v jejich životech. Ale vědomé poznání Božího zákona vede k zanechání hříchu a k prožívání svatého, posvěceného života. To je pozadí těchto textů o víře a skutcích - textů o zákoně a evangeliu.

Téměř na vrcholu dvou desetiletí, představených v této knize, se v roce 1888 v Minneapolis, Minnesota konalo zasedání Generální konference, kterému předcházelo kazatelské shromáždění. Na těchto setkáních byl položen hlavní důraz na základní pravdy o ospravedlnění z víry. EGW to charakterizovala jako oživení pravd, které se z velké míry ztratily z očí. Ona sama nepodala na konferenci žádný výklad této otázky. Jádrem jejího proslovu bylo to, že přítomní by měli nechat svá srdce otevřená k přijetí světla z Božího slova, jak je představili E.J.Waggoner a A.T.Jones. Jejich nový výklad byl přijat různě. Někteří z posluchačů jej přijali rádi a plně, někteří zaujali neutrální postoj, někteří ho odmítli. Záznamy jasně hovoří o tom, že mnozí odcházeli z konference a odnášeli si novou a slavnou zkušenost v Kristu Ježíši.

Pomocí kázání, která byla hlásána ve sborech po konferenci, včetně mnoha kázání EGW, a pomocí článků z jejího pera byli adventisté vedeni k pochopení a přijetí spravedlnosti z víry. Mnozí, kteří nejprve zavrhli výklad, který byl představen v Minneapolis, byli přivedeni k tomu, aby jej přijali.

Základní pravdy zahrnuté do učení o ospravedlnění z víry jsou tak jednoduché, že k jejich výkladu není třeba žádné vyčerpávající knihy EGW. Toto téma prostupuje mnoho jejich knih a tu a tam vycházejí na povrch vybrané ilustrace. V roce 1893 však přece vydala brožuru s názvem *„Jsme ospravedlněni vírou“*. Objevila se v 50 stránkovém oddíle první knihy Vybraných poselství pod názvem *„Kristus, naše spravedlnost“*. Doporučujeme přečíst si celý tento oddíl.

Zkušenost přijetí Kristovy spravedlnosti nás může těšit dnes, a zítra ji můžeme ztratit svou bezstarostností nebo domýšlivostí. Je to osobní zkušenost prostého přijetí a důvěry a může být poněkud křehká. Může ji zastřít spokojenost s pěknými teologickými pojmy. Ellen White říká:

„Mnozí se dopouštějí chyby tím, že se snaží definovat jemné rozdíly mezi ospravedlněním a posvěcením. Do definice těchto dvou pojmů často vnášejí své vlastní myšlenky a spekulace. Proč se v důležitých otázkách o ospravedlnění z víry snažit být přesnější než inspirace? Proč se snažit propracovat dopodrobna každý bod, jako by spasení duše záviselo na tom, budou-li mít všichni přesně vaše porozumění této věci? Všichni nemohou vidět vidění ve stejné rovině.“ MS 21, 1881; / 6BC str. 1072

Kéž několik postojů k pravdám, které zde představuje posel Páně, přispěje k zachování tohoto důležitého učení o ospravedlnění z víry jako učení jasného, vyváženého a nekomplikovaného, to je nadějí

Ellen White objasňuje sporné otázky

Rukopis psán v roce 1890 v době kazatelských shromáždění v Battle Creeku, v kartotéce jako Rukopis 36, 1890, vydaný v Review and Herald 24.2. a 3.3. 1977. Toto důležité objasnění sporných otázek tvoří vhodný úvod k 18 textům, které následují a jsou chronologicky uspořádány.

Apoštol Pavel řekl: „Zdaliž nevíte, že nespravedliví dědictví království Božího nedosáhnou?... A takoví jste někteří byli, ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste ve jménu Pána Jezukrista a skrze Ducha Boha našeho“ *1Kor 6,9-11*. Nedostatek oddanosti, zbožnosti a posvěcení vnějšího člověka je důsledkem popření Ježíše Krista, naší spravedlnosti. Láska k Bohu se musí stále pěstovat...

Jedna skupina převrací učení o ospravedlnění z víry a odmítá vyhovět podmínkám stanoveným ve Slově Božím - „Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.“ Stejně velká chyba je však na straně těch, kteří vyznávají, že věří přikázáním Božím a zachovávají je, ale staví se nepřátelsky k paprskům světla - pro ně novým - které se odrážejí od golgatského kříže. První skupina nevidí předivné věci v zákoně Božím pro všechny, kdo jsou činiteli Jeho Slova. Druhá se šťourá v malichernostech a zanedbává to, co je těžší - milosrdenství a lásku Boží.

Mnozí hodně ztratili tím, že neotevřeli svůj duchovní zrak, aby mohli rozeznat divné věci v zákoně Božím. Na jedné straně pobožnístkáři od sebe většinou oddělují zákon a evangelium, ^{FW 16} zatímco my jsme na druhé straně udělali téměř totéž z jiného hlediska. Nevyzdvihli jsme před lidem Kristovu spravedlnost a plný význam velkého plánu vykoupení. Ponechali jsme stranou Krista, Jeho s ničím nesrovnatelnou lásku, kterou jsme přinášeli v teoriích, rozumování a argumentativních kázáních.

Neobrácení lidé stojí za kazatelnou a káží. Jejich vlastní srdce nikdy nezažilo sladký důkaz odpuštění hříchů skrze živou, oddanou, důvěrnou víru. Jak tedy mohou kázat o Boží lásce, náklonnosti a odpuštění všech hříchů? Jak mohou říkat: „*Dívej a žij*“? Budete-li se dívat na golgatský kříž, budete mít touhu nést kříž. Na golgatském kříži visel Vykupitel světa. Pohleděte na Spasitele světa, v němž přebývala plnost božství tělesně. Může se někdo dívat na oběť milého Božího Syna a patřit na ni, aniž by jeho srdce neroztálo, nezlomilo se a nebyl by připraven odevzdat Bohu srdce i duši?

At' se tato pravda zabydlí plně v každé mysli: Přijímáme-li Krista jako Vykupitele, musíme Ho přijmout jako Vládce. Nemůžeme mít jistotu a dokonalou, důvěrnou víru v Krista jako svého Spasitele, dokud Ho neuznáme za svého Krále a nejsme poslušni Jeho přikázáním. Tím podáváme důkaz své věrnosti Bohu. Potom se naše víra uzavírá do uceleného kruhu, protože je to činná víra. Pracuje láskou. Řekněte z celého srdce: „Pane, věřím, že jsi zemřel, abys vykoupil mou duši. Jestliže jsi dal mé duši takovou cenu, že jsi za mě dal svůj život, odpovím na to. Dám svůj život a všechno, čeho jsem ve vši své slabosti schopen, do tvé správy.“

Vůle člověka musí být uvedena do naprostého souladu s vůlí Boží. Potom nebude žádný paprsek světla, který svítí do srdce a do nitra mysli zavržen. Duše nebude ohrazena předsudky, nebude nazývat světlo tmou a tmu světlem. Světlo z nebe bude vítáno jako světlo plnicí celou duší. To je „*plesání v srdcích svých Pánu*“ *Ef 5:19*.

Nakolik věříme z celého srdce? Přiblížte se k Bohu a Bůh se přiblíží k vám. To znamená být hodně s Pánem na modlitbě. Když se lidé, kteří se vzdělávali ve skepticizmu a živili nevěrou tím, že do svého života vetkávali tázavé pochybnosti, dostanou pod působení Ducha Božího, pak chápou, že je jejich osobní povinností vyznat svou nevěru. Otevírají svá srdce, aby přijali světlo jim seslané a vrhají se vírou přes dělicí čáru mezi hříchem a spravedlností, od pochybnosti k víře. Bezvýhradně se zasvěcují Bohu, aby následovali Jeho světlo místo jisker svého vlastního zápalu. Budou-li udržovat své zasvěcení se Bohu, uvidí zvětšující se světlo a světlo bude neustále jasnější a jasnější až do dne dokonalosti.

Nevěra, která je živena v duši, má okouzlující moc. Símě pochybnosti, které zasévali, přinese svou úrodu, ale oni nesmí polevit a musí vykopat každý kořen nevěry. Jsou-li tyto jedovaté rostliny vytaženy, přestanou růst, protože nejsou živeny slovy ani činy. Duše musí mít vzácné rostliny víry a lásky zasazené do půdy srdce a tam dosazené na trůn.

Popletené názory na spasení

Copak nechápeme, že nejnákladnější věcí na světě je **hřích**? Je provozován za cenu ztráty čistoty svědomí, Boží přízně, oddělení duše od Boha a nakonec ztráty nebe. Hřích zarmucování Ducha svatého Božího a chození proti němu zaplatil mnohý člověk ztrátou své duše.

Kdo může určit, jakou odpovědnost za vliv má každý člověk, za kterého Vykupitel zaplatil obětováním svého vlastního života? Bude to nevidaný obraz, až zasedne soud a knihy budou otevřeny,^{FW 18} aby osvědčily u každé duše, proč bude spasena nebo zatracena! Bude si vyžadovat neomylné rozhodnutí Toho, kdo žil jako člověk, miloval člověka, dal svůj život za člověka, aby na závěr odměnil věrně spravedlivé a potrestal neposlušné, nevěrné a nespravedlivé. Synu Božímu je svěřeno, aby dokonale posoudil každý čin jednotlivce a jeho zodpovědnost. Pro ty, kteří se podíleli na hříších jiných lidí a kteří jednali proti Boží vůli, to bude nejhroznější chvíle.

Znovu a znovu mi bylo představováno, jaké nám jako lidu hrozí nebezpečí, budeme-li naslouchat falešnému učení o ospravedlnění z víry. Celá léta mi bylo ukazováno, že satan pracuje zvláštním způsobem, aby popletl rozum v této otázce. Většinou jsme prodlévali u zákona Božího a předkládali jej shromážděním, téměř bez poznání Ježíše Krista a Jeho vztahu k zákonu, jak tomu bylo u oběti Kaina. Bylo mi ukázáno, že mnohým ve víře bránily zmatené, popletené názory na spasení, protože kazatelé pracovali na získání srdcí špatným způsobem. Problémem, který mi léta ležel na mysli, je Kristova připočtená (přisouzená) spravedlnost. Divila jsem se, že tato věc není předmětem rozhovorů v našich sborech po celé zemi, když na mě stále tolik doléhá a činím ji předmětem téměř každého rozhovoru a proslovu, který mám k lidu.

Když jsem procházela své patnáct až dvacet let staré spisy, zjistila jsem, že přinášejí tuto věc ve stejném světle a že ti, kteří vstupují do důležitého svatého díla služby, by se měli nejprve připravit na učení Krista a apoštolů prožitím zásad praktické zbožnosti. Měli by být vychováni se zřetelem na to, co utváří horlivou, živou víru.

Jedině vírou

Do díla je poslán mnohý mladý muž,^{FW 19} který nerozumí plánu spasení a neví, co je to pravé obrácení. Vlastně potřebuje být obrácen. Potřebujeme osvětlení v této otázce a kazatelé musí být vychováni k tomu, aby více prodlévali zvláště u těch témat, které vysvětlují pravé obrácení. Každý, kdo je křtěn, má podat důkaz, že byl obrácen. Nic jiného bychom neměli častěji opakovat a u ničeho jiného bychom neměli tolik prodlévat jako u důkladného vysvětlování toho, jak je pro padlého člověka nemožné dosáhnout nějaké zásluhy svými byť nejlepšími dobrými skutky. Spasení je jediné skrze víru v Ježíše Krista.

Zkoumá-li se tato otázka, bolestně se dotýká našeho srdce, když vidíme, jak malicherné jsou poznámky těch, kdo by měli rozumět tajemství zbožnosti. Mluví velice neopatrně o pravých myšlenkách našich bratří, kteří vyznávají, že věří pravdě a učí pravdu. Velmi zúženě se dívají na skutečnosti, které byly přede

mnou otevřeny. Nepřítel tak zamotal jejich mysl do mlhy pozemskosti a zdá se, že tato mlha pronikla tak hluboko do jejich chápání, že se stala součástí jejich víry a charakteru. Jedině nové obrácení je může změnit a přimět k tomu, aby se vzdali svých falešných názorů - právě to mi bylo o nich ukázáno. Drží se jich jako topící člověk se drží svého zachránce, aby se neutopili a aby neztroskotala jejich víra.

Kristus mi dal slova, která mám mluvit: „*Musíte se znovuzrodit, neboť jinak nikdy nevejdete do království nebeského.*“ Proto všichni, kteří správně chápou tuto věc, by měli odložit svého svárlivého ducha rozporu a hledat Pána celým svým srdcem. Potom naleznou Krista a mohou dát příznačný ráz své náboženské zkušenosti. Měli by tuto věc - jednoduchost pravé zbožnosti - zřetelně předkládat lidu při každém kázání. Tehdy to pochopí srdce každé hladovějící, žíznící duše, která touží vejít v ujištění o naději, víře a dokonalé důvěře v Boha skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Ať je tato otázka podávána jasně a jednoduše, ^{FW 20} že není možné našimi skutky ovlivnit náš postoj k Bohu a k Božímu daru za nás. Kdyby si někdo mohl vírou a skutky koupit dar spasení, potom by byl Stvořitel vázán stvořením. V tom je nebezpečí, že by lež mohla být přijímána jako pravda. Jestliže si nějaký člověk může zasloužit spasení něčím, co je schopen učinit, je na tom stejně jako katolík, který platí odpustky za své hříchy. Spasení je potom částečně dluhem, který lze zaplatit z naší mzdy. Pokud si člověk žádnými svými dobrými skutky nemůže zasloužit spasení, spasení musí být cele z milosti, člověk je přijímá jako hříšník, protože přijímá Ježíše a věří v Něho. Spasení je plně bezplatným darem. Je veden spor o ospravedlnění z víry. A celý tento spor končí, jakmile je vysvětleno, že padlý člověk si nikdy nemůže zaopatřit věčný život svými zásluhami, svými dobrými skutky.

Výhradně z milosti

Světlo, které mi dal Bůh, staví tuto důležitou otázku v mé mysli nade vši pochybnost. Ospravedlnění je výhradně z milosti a nelze je opatřit žádnými skutky, které může vykonat padlý člověk. Bylo mi to představeno na příkladu bohatého člověka. Jestliže své peníze a majetek přinese jako oběť Pánu, napadají ho falešné myšlenky, které chtějí znehodnotit tuto oběť. Myslí si, že si Boží přízeň zaslouží, že Pán je mu zavázán odměnit ho zvláštní přízní za tento dar.

V tomto bodě jsme byli nedostatečně vyučováni a proto v něm nemáme příliš jasno. Pán propůjčil člověku své vlastní zboží – prostředky, které požaduje, aby mu byly vráceny, až to svou prozřetelností dá najevo a bude si to vyžadovat Jeho dílo. Pán dal rozum. Dal zdraví a schopnost shromažďovat pozemské majetky. Stvořil pozemské věci. Projevuje svou božskou moc, aby rozvinul všechna její bohatství. Jsou Jeho ovocem z Jeho vlastního „*hospodářství*“. Dal slunce, mraky, déšť, aby mohlo rostlinstvo kvést. ^{FW 21} Jako Bohem najatí služebníci jste se shromáždili v Jeho žni, abyste užívali všeho, co potřebujete po ekonomické stránce a přitom učinili zadost Božímu povolání. Můžete říci s Davidem: „*Od tebe jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě*“ *1Par 29,14*. Uspokojení z lidských skutků tedy nemůže spočívat v tom, že vracíme Pánu Jeho vlastnictví, protože to bylo vždy Jeho vlastnictvím, a mělo být používáno tak, jak On ve své prozřetelnosti nařídí.

Boží přízeň pozbyta

Vzpourou a odpadnutím člověk pozbyl Boží přízeň, ne svá práva, protože neměl žádnou hodnotu, kromě té, která byla vložena do milého Božího Syna. Tomuto bodu musíme porozumět. Přišel o přednosti, kterými ho Bůh ve svém milosrdenství zdarma obdařil, o poklad důvěry, který měl být užít k tomu, aby podpořil Boží věc a Boží slávu, aby sloužil k dobru bytostem, které On učinil. V okamžiku, kdy člověk jako dílo Boží odmítl poslušnost zákonům Božího království, zpronevěřil se Boží vládě a sám sebe učinil naprosto nehodným všech požehnání, kterými mu Bůh projevoval svou přízeň.

Takové bylo postavení lidského plemene poté, co se člověk přestoupením oddělil od Boha. Potom už neměl právo na vzduch, na sluneční paprsek, ani na kousek potravy. A člověk nebyl srovnán ze světa proto, že Bůh tak člověka miloval, že dal svého milého Syna, aby vytrpěl odplatu za jeho přestoupení. Kristus nabídl, že se stane zárukou a zástupcem člověka, aby člověk touto nerosvratelnou milostí měl další možnost - druhou zkoušku - a měl přitom zkušenost Adama a Evy jako varování před přestoupením Božího zákona. A vzhledem k tomu, že se člověk těší z Božího požehnání v daru slunečního záření a potravy, musí se člověk sklánět před Bohem ve vděčném uznání, že všechny tyto věci pocházejí od Boha. Všechno, co je přinášeno Jemu zpět,^{FW 22} je jenom Jeho vlastnictvím, které On dal.

Člověk porušil Boží zákon a skrze Vykupitele byla učiněna nová a další zaslíbení na jiném základě. Všechna požehnání musí přicházet skrze Prostředníka. Nyní je dán každý člen lidské rodiny cele do rukou Krista a všechno, co má v tomto časném životě - ať je to dar peněz, půdy, domu, rozumových schopností, fyzické síly, intelektuálního nadání - a všechna požehnání budoucího života jsou dána do našeho vlastnictví jako Boží poklady, které mají být věrně užity v zájmu člověka. Každý dar je označen křížem a nese obraz a pečeť Ježíše Krista. Všechny věci pocházejí od Boha. Od těch nejmenších dobrodiní k největším požehnáním všechno protéká jediným kanálem - nadpřirozeným prostřednictvím, skropleným krví, jejíž cenu nelze nikdy určit, protože to byl život Boha v Jeho Synu.

Nyní ani jedna duše nemůže dát Bohu nic, co by nebylo Jeho. Mějte na paměti: „*Od tebe jest zajisté všechno, z tvého vlastního ti dáváme.*“ *1Par 29,14.* Toto musí být stále hlášáno lidu, kamkoli jdeme, že nemáme nic, nemůžeme obětovat žádnou hodnotu, práci, víru, kterou jsme ještě předtím nedostali od Boha a na niž On může kdykoli položit ruce a říci: Jsou to moje dary a požehnání a schopnosti, které jsem vám svěřil, a to ne proto, abyste se obohatili, ale v zájmu moudrého využití pro dobro světa.

Všechno je Boží

Stvoření patří Bohu. Pán by mohl malým zanedbáním člověka okamžitě zastavit jeho dech. Vše, čím člověk je a co má, patří Bohu. Celý svět je Boží. Domy, které člověk postavil, to co nabyl, vše, co má hodnotu nebo krásu, je Božím obdarováním. To vše je Jeho darem, který má být Bohu vrácen tím, že to bude zušlechťovat srdce člověka. Na oltář Boží mohou být kladeny nejhonosnější oběti a lidé budou chválit, vyvyšovat a velebit dárce za Jeho štědrost.^{FW 23} V čem? „*Od tebe jest zajisté všechno, z tvého vlastního ti dáváme*“ *1Par 29,14* Žádný skutek člověka si nemůže zasloužit odpouštějící lásku Boží, ale láska Boží prostupující duši ho povede k tomu, aby dělal tyto věci, které Bůh vždycky požadoval, a bude je dělat s radostí. Bude dělat jenom to, co po něm vždy požadovala povinnost.

Boží andělé v nebi, kteří nikdy nepadli, neustále vykonávají Jeho vůli. Ve všem, co dělají přitom, jak pracovitě obstarávají milosrdenství našemu světu, ochranu, vedení i stráž díla Božího na věky - spravedlivých i nespravedlivých - mohou po pravdě říci: „*Všechno je tvé. Z tvého vlastního dávám tobě.*“ Kéž by lidské oko mohlo zahlédnout a pochopit službu andělů! Kéž by představitost mohla obsáhnout bohatou a slavnou službu Božích andělů a vidět konflikty, do kterých se v zájmu lidí andělé zapojují, aby je chránili, vedli, získali a vyrvali je ze satanových pout. Jak by se změnilo jejich chování, jejich náboženská vnímavost!

Zásluha Božího stvoření

Smrtelníci mohou horlivě vyvolávat diskuse, obhajovat lidské zásluhy a každého člověka bojujícího o nadvládu, ale přitom si neuvědomují, že po všechnen čas vlastně falešně představují pravdu, jaká je v Ježíši. Žijí v mlze omámení. Potřebují svatou Boží lásku, která je znázorněna zlatem vyzkoušeným v ohni.

Potřebují bílé roucho Kristova čistého charakteru. A potřebují nebeskou oční mast, aby mohli s údivem rozeznat naprostou neschopnost Božího stvoření zaplatit výplatu za věčný život. K nohám našeho Vykupitele může být složena horlivá práce a hluboká náklonnost, vysoké a vznešené úspěchy rozumu, ale není to ani o tečku více než milost a nadání nejprve dané Bohem. Nesmí být dáno o nic méně, než vyžaduje povinnost,^{FW 24} a o nic více, než jsme nejprve obdrželi. A všechno musí být vloženo do ohně Kristovy spravedlnosti, aby dříve, než to v oblaku vonného kadidla vystoupí k Věčnému a bude přijato jako sladká příchut', mohlo být očištěno od pozemského zápachu.

Ptám se: Jakým způsobem mám představovat tuto věc takovou, jaká opravdu je? Pán Ježíš uděluje všechny síly, všechnu milost, všechno pokání, všechn zájem, všechno odpuštění hříchů tím, že svou spravedlnost předkládá člověku, aby ji uchopil živou vírou, která je také dar Boží. Kdybyste shromáždili všechno, co je v člověku dobré, svaté, vznešené a milé, a potom to předložili andělům jako svůj podíl na spasení lidské duše nebo jako zásluhu, váš návrh by byl zavržen jako zrada. V přítomnosti svého Stvořitele a při pohledu na Jeho nepomíjející slávu, která obklopuje Jeho osobu, sledují Beránka Božího vydaného od počátku světa za život lidstva, aby byl hříšným lidem zavržen, pohrnut, ukřižován. Kdo může změřit nekonečnost této oběti!

Kristus se kvůli nám stal chudým, abychom skrze Jeho chudobu mohli být bohatými. A každý skutek, který člověk může nabídnout Bohu, je mnohem méně než nic. Moje prosby mohou být přijaty pouze proto, že jsou vloženy na Kristovu spravedlnost. Myšlenka, učinit něco, abychom si zasloužili odpuštění, je od začátku až dokonce klamná představa. „*Pane, ve svých rukou nepřináším nic, jenom se vinu ke tvému kříži.*“

Co člověk nemůže udělat

Člověk nemůže dosáhnout žádného chvályhodného výkonu, který by mu přinesl slávu. Lidé mají zvyk slaviti lidi a vyvyšovat člověka. Jímá mě hrůza, když to vidím nebo o tom slyším, protože mi bylo ukázáno nemálo případů, kdy rodinný život a vnitřní dílo srdce právě těchto lidí bylo plno sobectví. Jsou zkažení, znečištění, nemravní a nic, co pochází z jejich skutků, je nemůže pozvednout na úroveň Boha,^{FW 25} protože všechno, co dělají, je v Jeho očích ohavností. Nemůže být pravého obrácení bez zřeknutí se hříchu a bez rozpoznání odporného charakteru hříchu. S naléhavou rychlostí, již nemůže lidský zrak nikdy postřehnout, rozpoznávají andělé Boží, že bytosti popoháněné nečistými vlivy, s nečistou duší a rukama, rozhodují o svém osudu pro věčnost. A přesto mají mnozí přízemní představy o tom, co tvoří hřích a jaký na něj existuje lék.

Slýcháme mnoho věcí, které jsou kázány ohledně obrácení duše, a které nejsou pravdivé. Lidé jsou vedeni k tomu, aby si mysleli, že pokud člověk činí pokání, bude mu odpuštěno. Myslíme si, že pokání je cestou, dveřmi do nebe, že v pokání je určitá hodnota, za kterou je možno koupit odpuštění. Může člověk sám od sebe činit pokání? O nic víc, než si může sám odpustit. Slzy, vzdechy, předsevzetí - to všechno není nic jiného než náležité používání schopností daných Bohem člověku a obrácení se od hříchu k nápravě života, který je Boží. Kde je v člověku zásluha získat si spasení nebo postavit před Boha něco hodnotného a cenného? Můžete se obětováním peněz, domu, půdy dostat na seznam zásluh? To je nemožné!

Vzhledem k učení o ospravedlnění z víry jsme v nebezpečí, že budeme více připisovat zásluhu. Berete-li Kristovu spravedlnost jako dar, jste zdarma omilostnění skrze Kristovo vykoupění. Co je to víra? „*Nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných věcí.*“ *Žd 11,1* Je to přitakání Božím slovům, která svazují srdce v ochotném posvěcení a ve službě Bohu, který dal porozumění, který pohnul srdcem, který nejprve obrátil mysl ke Kristu na golgatském kříži. Víra je předání rozumových schopností Bohu, odevzdání mysli a vůle Bohu a učiněním Krista jedinými dveřmi ke vstupu do nebeského království.

Až lidé poznají, že spravedlnost si nemohou zasloužit svými vlastními skutky a podívají se pevným a cele odevzdaným pohledem na Ježíše Krista jako

na svou jedinou naději,^{FW 26} nebude v nich už tak mnoho vlastního já a tak málo Ježíše. Duše a tělo je znesvěceno a znečištěno hříchem, srdce je odcizeno Bohu, a přesto mnozí bojují svou vlastní omezenou silou, aby si získali spasení dobrými skutky. Ježíš, myslí si, vykonal část spasení, oni musí vykonat ten zbytek. Takoví potřebují vírou vidět Kristovu spravedlnost jako svou jedinou naději pro čas i pro věčnost.

Bůh pracuje a člověk pracuje

Bůh dal člověku nadání a schopnosti. Bůh pracuje a spolupracuje s dary, které udělal člověku. Člověk může být tím, že je účastníkem božské přirozenosti, a že koná dílo Kristovo, vítězem a získat věčný život. Pán nemá v úmyslu konat dílo, ke kterému dal člověku schopnosti, aby je konal. Lidský podíl musí být vykonán. Člověk musí spolupracovat s Bohem, spojený s Kristem, učící se Jeho pokoře a skromnosti. Bůh je všeovládající moc. On uděluje dary. Člověk je přijímá a zachází s mocí Kristovy milosti jako živý činitel.

„Jste Božím polem“ 1Kor 3,9. Srdce má být opracováno, poddáno, zorané, obděláno, oseto, aby přineslo svou úrodu Bohu v dobrých skutcích. *„Jste Boží stavbou.“* Nemůžete stavět sami sebe. Mimo vás je Moc, která musí pracovat na stavbě církve, musí přikládat cihlu k cihle a vždy spolupracovat se schopnostmi a silami, které dal Bůh člověku. Vykupitel musí najít domov ve své stavbě. Bůh pracuje a člověk pracuje. Musí stále docházet k přebírání darů od Boha, aby právě tak zdarma mohlo docházet k vydávání těchto darů. Je to nepřetržitě přijímání a obnovování. Pán zajistil, že duše bude dostávat od Něho výživu, aby byla opět vydávána při provádění Jeho záměrů. Má-li docházet k výdeji, musí tu být příjem božství do lidství. *„Přebývatí budu v nich, a procházeti se.“ 2 Kor. 6,16*

Chrám duše má být posvěcený, svatý, čistý a neposkvrněný. Musí existovat takový partnerský vztah,^{FW 27} ve kterém všechna moc je Boží a všechna sláva patří Bohu. Odpovědnost spočívá na nás. Musíme přijmout myšlenky a city, abychom se mohli vyjadřovat. Zákon lidské a božské činnosti činí z toho, kdo přijímá, spolupracovníka s Bohem. Přivádí člověka tam, kde může, sjednocen s božstvím, konat dílo Boží. Lidství se dotýká lidství. Propojení božské moci s lidským činitelem bude tím největším úspěchem, protože Kristova spravedlnost vykoná všechno.

Nadpřirozená moc k nadpřirozeným skutkům

Mnozí nejsou úspěšnými dělníky proto, že jednají tak, jako by byl Bůh závislý na nich a oni Mu měli radit, co po nich má chtít, místo toho, aby oni sami byli závislí na Bohu. Dávají stranou nadpřirozenou moc a nedaří se jim konat nadpřirozené dílo. Po celou dobu jsou závislí na své vlastní moci a na lidské moci svých bratří. Jsou omezeni na sebe a vždy usuzují jen svým omezeným lidským chápáním. Potřebují pozvednout, protože nemají žádnou sílu shůry. Bůh nám dává tělo, rozumovou sílu, čas a příležitost pracovat. Požaduje se, aby všechno bylo zdaněno. V propojení lidství s božstvím můžete vykonat dílo tak trvalé jako věčnost. Když si lidé budou myslet, že Bůh v jejich osobním případě udělal chybu a budou poukazovat na své vlastní skutky, dojdou ke zklamání.

„Milostí spasení jsme skrze víru, a to ne sami z sebe, dar je to Boží“ Ef 2,8. Zde je pravda, která vám osvětlí tento předmět, pokud se neuzavřete paprskům světla. Věčný život je nekonečný dar. Není v našich možnostech nějak si ho zasloužit, protože je nekonečný. Nutně to musí být dar. Jeho dar musí být přijat vírou a Bohu musí být přinesena oběť chvály a vděčnosti. Pevná víra neodvede nikoho k fanatismu nebo do postavení líného služebníka. Je to však okouzující satanova moc, která vede člověka k tomu, aby vzhlížel k sobě místo toho, aby vzhlížel k Ježíši.^{FW 28} Kristova spravedlnost musí jít před námi, pokud se sláva Páně znovu stává naší odměnou. Činíme-li Boží vůli, můžeme zdarma přijímat velká požehnání jako Boží štědrý dar, ale ne kvůli nějakým zásluhám v nás. Ty nemají žádnou cenu. Konejte dílo Kristovo a uctíte Boha a vyjdete jako vítězové

skrže Toho, kdo nás miloval a dal za nás život, abychom měli život a spasení v Ježíši Kristu.

FW 29

Měřítka pravého posvěcení

Článek z Review and Herald, vydaného 8.3.1881.

„Sám pak Bůh pokoje posvětiť vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příchodu Pána našeho Jezukrista zachováno budíť“ 1Tes 5,23.

Posvěcení se získává jedině poslušností Boží vůle. Mnozí, kteří záměrně pošlapávají zákon Věčného, si dělají nárok na svatost srdce a posvěcení života. Ale nemají spasitelné poznání Boha ani Jeho zákona. Stojí v řadách velkého buřiče. Ten bojuje proti zákonu Božímu, který je základem božské vlády na nebi i na zemi. Tito lidé konají stejnou práci jako jejich mistr, když se snažil, aby svatý Boží zákon, ztratil svůj vliv. Nikomu, kdo porušuje přikázání, nemůže být dovoleno vstoupit do nebes, protože ten, kdo byl kdysi čistým a vyvýšeným hlavním cherubem, byl zbaven důvěry pro svou vzpouru proti vládě Boží.

U mnohých je posvěcením pouhá samospravedlnost. A přesto tito lidé troufale prohlašují Ježíše za svého Spasitele a Posvětitel. To je veliký sebeklam! Posvěti Syn Boží přestupníka Otcova zákona - zákona, který Kristus přišel vyvýšit a uctít? On svědčí: *„Přikázání Otce svého zachoval jsem.“* Bůh svůj zákon nesníží, aby vyhověl nedokonalému měřítku člověka, a člověk nemůže splnit požadavky svatého zákona bez činění pokání vůči Bohu a bez víry vůči našemu Pánu Ježíši Kristu.^{FW 30}

„Pakli by kdo zhřešil, Obhájce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého“ 1Jan 2,1. Ale Bůh nevydal svého Syna k životu utrpení, potupy a hanebné smrti, aby uvolnil člověka od poslušnosti vůči božskému zákonu. Satanova svůdná moc je tak veliká, že mnozí byli svedeni k tomu, aby nepřikládali Kristovu smíření žádnou skutečnou hodnotu. Kristus zemřel, protože pro hříšníka nebyla žádná jiná naděje. Mohl by se pokusit zachovat Boží zákon v budoucnu, ale dluh, který vyvstal v minulosti, zůstává a zákon ho musí odsoudit k smrti. Kristus přišel zaplatit dluh za hříšníka, který on sám nebyl schopen zaplatit. Takže smíření Kristovou obětí byla hříšnému člověku udělena další možnost obstát ve zkoušce.

Satanova sofistika

Je to satanova sofistika, že Kristova smrt přinesla milost, která má nahradit zákon. Ježíšova smrt nezměnila, nezrušila a ani v nejmenším nesnížila zákon deseti přikázání. Tato drahá milost, poskytovaná lidem skrže Spasitelovu krev, upevňuje zákon Boží. Od pádu člověka jsou Boží mravní vláda a Jeho milost neoddělitelné. Jdou ruku v ruce se všemi Božími ustanoveními. *„Milosrdenství a pravda potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dají sobě políbení.“ Žalm 85,11*

Ježíš, náš Zástupce, svolil, že ponese za člověka odplatu za přestoupení zákona. Oděl své božství lidstvím, a tak se stal Synem člověka, Spasitelem a Vykupitelem. Už samotná skutečnost, že milý Boží Syn zemřel, aby vykoupil člověka, ukazuje na neměnnost Božího zákona. Jak by to bylo z pohledu přestupníka jednoduché, kdyby Bůh zrušil svůj zákon, umožnil tak cestu pro záchranu člověka a Kristus by zůstal v nebi! Učení, které hlásá svobodu skrže milost, aby zbořilo zákon, je osudným podvodem. Každý přestupník Božího zákona je hříšník a nikdo nemůže být posvěcen, dokud žije ve vědomém hříchu.^{FW 31}

Blahosklonnost a smrtelný zápas milého Božího Syna nebyly podstoupeny proto, aby člověku vykoupily svobodu přestupovat Otcův zákon, a přesto se posadit s Kristem na Jeho trůn. Byly podstoupeny proto, aby skrže Kristovy zásluhy, pokání a víru i ten největší hříšník mohl přijmout odpuštění a získat sílu žít životem poslušnosti. Hříšník není spasen ve svých hříších, ale od svých hříchů.

Co je to hřích

Než hříšník pocítí touhu přijít ke Kristu, musí být nejprve duše přesvědčena o hříchu. „*Hřích je přestoupení zákona*“ 1Jan 3,4. „*Hřichu jsem nepoznal, jediné skrze zákon*“ Řím 7,7. Když se přikázání zabydlelo v Saulově svědomí, hřích ožil, ale on zemřel. Pokládal se za odsouzeného zákonem Božím. Hříšník nemůže být přesvědčen o své vině, dokud nechápe co tvoří hřích. Člověk nemůže prožít biblické posvěcení, dokud tvrdí, že věří-li v Krista, není podstatné, zda zachovává Boží zákon, nebo ne.

Lidé, kteří vyznávají, že zachovávají Boží zákon, a přesto se v srdci oddávají hříchu, jsou odsouzeni Věrným Svědkem. Tvrdí, že jsou bohatí na poznání pravdy, ale nežijí v souladu s jejími svatými zásadami. Pravda neposvěcuje jejich život. Boží Slovo prohlašuje, že ten, kdo vyznává, že zachovává přikázání, ale jeho život je v rozporu s tímto vyznáním, je slepý, mizerný, bídný a nahý.

Boží zákon je zrcadlo podávající úplný obraz člověka takového, jaký je a předvádějící mu jeho pravou podobu. Někteří se od něho odvrátí a zapomenou na tento obraz, zatímco jiní budou proti zákonu vymýšlet hanlivé přídomek, jako by tím bylo možno vyléčit jejich povahové kazy. Ale další lidé, kteří jsou odsouzeni zákonem, budou činit pokání za své přestupky a skrze víru v Kristovy zásluhy budou zdokonalovat křesťanský charakter.

FW 32

Odsouzení světlem, které zavrhl

V Božích očích je celý svět vinen přestoupením Božího zákona. Protože většina bude v přestupování pokračovat, a tak zůstat v nepřátelství k Bohu, neexistuje žádný důvod, proč by lidé neměli vyznávat svou vinu a být poslušní. Povrchnímu pozorovateli se lidé, kteří jsou od přirozenosti přívětiví, vzdělaní a uhlazení, mohou zdát dokonalí ve svém životě. „*Člověk zajisté hledí na zevnější vzhled, ale Hospodin hledí k srdci*“ 1Sam 16,7. Nebudou-li životodárné pravdy Slova Božího, když jsou předkládány svědomí, přijímány s porozuměním a potom věrně prováděny v životě, nikdo neuvidí nebeské království. Pro některé mají tyto pravdy jakési kouzlo díky své novotě, ale nejsou přijímány jako Slovo Boží. Ti, kteří nepřijímají světlo, když je k nim přineseno, budou jím odsouzeni.

V každém shromáždění na zemi jsou duše nespokojené, hladovějící a žízňící po spasení. Dnem i nocí je na srdci tíž: „*Co mám dělat, abych byl spasen?*“ S horlivostí naslouchají populárním kázáním v naději, že se dozví, jak mohou být před Bohem ospravedlněni. Ale příliš často slyší jen příjemné povídání, výmluvné krasořečnění. V každé náboženské skupině jsou smutná a zklamaná srdce. Kazatel svým posluchačům říká, že nemohou zachovávat Boží zákon: „*Není pro člověka naší doby závazný.*“ „*Musíte věřit v Krista, On vás spasí. Jenom věřit!*“ Tím je učí, aby si měřítko udělali ze svého pocitu a nedává jim žádnou rozumnou víru. Tento kazatel může tvrdit, že je k nim velmi upřímný, ale přitom se snaží utišit jejich soužené svědomí falešnou nadějí.

Pocukrovaný duchovní jed

Mnozí jsou vedeni k tomu, aby si mysleli, že jsou na cestě do nebe, protože vyznávají, že věří v Krista, i když přitom zavrhnou Boží zákon. Nakonec však zjistí, že byli na cestě do ztracení místo do nebe. Duchovní jed je pocukrován ^{FW 33} učením o posvěcení a podává se lidu. Tisíce jej s horlivostí hltají a domnívají se přitom, že pokud jsou ve svém přesvědčení upřímní, budou bezpeční. Ale upřímnost neudělá z bludu pravdu. Člověk může spolknout jed a myslet si, že to je to potravina, ale jeho upřímnost ho nezachrání od účinku tohoto jedu.

Bůh nám dal své Slovo, aby bylo naším průvodcem. Kristus řekl: „*Ptejte se na písmo; neboť vy domníváte se v nich věčný život míti, ale ta svědectví vydávají o mně.*“ Jan 5,39. Modlil se za své učedníky: „*Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.*“ Jan 17,17. Pavel říká: „*Ač mně se zdálo, že by náležitě*

bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného činiti“ Sk 26,9. Ale toto přesvědčení nečinilo jeho způsob života správným. Když Pavel přijal evangelium Ježíše Krista, učinilo z něho nové stvoření. Byl přeměněn. Pravda zasažená do jeho duše mu dala takovou víru a odvahu jako Kristovu následovníku, že s ním nemohlo pohnout žádné protivenství, nemohla ho zastrašit žádná opozice.

Lidé si mohou pro zavrhování Božího zákona vymyslet omluvu, jakou chtějí. Ale v den soudu nebude přijata žádná omluva. Ti, kteří bojují s Bohem a posilují své provinilé duše v přestupování Božího zákona, se musí velmi brzy setkat s velkým Vydavatelem zákona nad Jeho rozbitým zákonem.

Den Boží odplaty přichází - den nelítostného vylití Jeho hněvu. Kdo snese den Jeho příchodu? Lidé zatvrdili svá srdce proti Duchu Božímu, ale šípy Jeho hněvu proniknou tam, kam nemohly proniknout šípy přesvědčení o hříchu. Potom už Bůh nepovstane, aby jednal s hříšníkem. Zaštítí falešný pastýř přestupníka v tento den? Zbaví někoho viny popularita nebo velký počet lidí? To jsou otázky, které by měly zvážít a sám sobě si položit ten, kdo je bezstarostný a lhostejný.

FW 35

Kristus, naše spravedlnost

Ranní proslov ke kazatelům na zasedání Generální konference v listopadu 1883 v Battle Creeku ve státě Michigan. Vydáno v knize Služebník evangelia (z roku 1892) str. 411-415 a ve Vybraných poselstvích, kniha první, str. 350-354.

„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ 1.J 1,9.

Bůh požaduje, abychom vyznávali své hříchy a pokořovali před Ním svá srdce, ale zároveň bychom k Němu měli mít důvěru jako v něžného Otce, který se nikdy nevzdá těch, kteří v něj vložili svou důvěru. Mnozí z nás chodí viděním, a ne vírou. Věříme věcem, které se vidí, ale neoceňujeme vzácné zaslíbení, daná nám v Božím slově. A přece nemůžeme Boha zneuctít více než tím, že budeme ukazovat, že nedůvěřujeme tomu co říká, a ptáme se, zda to s námi myslí vážně, nebo nás klame.

Bůh se nás nevzdá kvůli našim hříchům. Můžeme dělat chyby a zarmucovat Jeho Ducha, ale činíme-li pokání a přijdeme-li k Němu se zkroušeným srdcem, neodvrátí se od nás. Překážky musí být odstraněny. Živili jsme špatné pocity, byla tu pýcha, soběstačnost, netrpělivost a reptání. To všechno nás odděluje od Boha. Hříchy musí být vyznány, musí být vykonáno důkladnější dílo milosti v srdci. Ti, kteří se cítí slabí a zmalomyslnění, se mohou stát silnými Božími muži a vykonat pro Místra vznešené dílo. Ale musí pracovat ze vznešeného hlediště, nesmí být ovlivněni žádnou sobeckou pohnutkou.

FW 36

Kristovy zásluhy naší jedinou nadějí

Musíme se učit ve škole Kristově. Nic než Kristova spravedlnost nás neoprávně k požehnání smlouvy milosti. Dlouho jsme po tomto požehnání toužili a snažili jsme se je získat, ale nezískali jsme je, protože jsme živili myšlenku, že můžeme vykonat něco, čím bychom se ho stali hodní. Neodvrátili jsme pohled od sebe s vírou, že Ježíš je živý Spasitel. Nesmíme si myslet, že nás spasí naše vlastní milost a zásluhy. Kristova milost je naší jedinou nadějí na spasení. Skrze svého proroka Pán zaslíbil: *„Opust' bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slituje se nad ním, a k Bohu našemu, neboť je hojný k odpuštění“ Iz 55,7.* Musíme věřit pouhému zaslíbení, a nepřijímat pocit za víru. Důvěřujeme-li plně Bohu, spoléháme-li na zásluhy Ježíše ja-

ko hřích odpouštějícího Spasitele, obdržíme veškerou pomoc, po které můžeme toužit.

Vzhlížíme k sobě, jako bychom měli moc sami se spasit. Ale Ježíš za nás zemřel proto, že jsme bezmocní to udělat. V něm je naše naděje, naše ospravedlnění, naše spravedlnost. Neměli bychom klesat na mysli a bát se, že nemáme žádného Spasitele, nebo že k nám Bůh nechová žádné milosrdenství. Právě v této době koná v našem zájmu své dílo a zve nás, abychom k Němu přišli ve své bezmocnosti a byli spaseni. Zneuctíváme Ho svou nevěrou. Je to překvapující, jak zacházíme se svým nejlepším Přítelem, jak málo důvěry vkládáme v Toho, kdo je schopen dokonale spasit a kdo nám dává všechny důkazy své veliké lásky.

Moji bratři, očekáváte, že vaše skutky vás doporučí do Boží přízně? Myslíte si, že musíte být osvobozeni od hříchu dříve, než uvěříte Jeho moci spasit vás? Je-li toto boj, který probíhá ve vaší mysli, bojím se, že nezískáte žádnou sílu a nakonec zmalomyslníte.

FW 37

Dívej se a žij

Na poušti, když Hospodin dopustil, aby jedovatí hadi štípali vzpurné Izraelity, bylo Mojžíšovi přikázáno, aby pozvedl měděného hada a vyzval všechny poraněné, aby se na něj dívali a žili. Ale mnozí neviděli žádnou pomoc v tomto nebesy předepsaném léku. Všude kolem nich byli mrtví a umírající. Věděli, že bez božské pomoci je jejich osud jistý. Ale naříkali nad svými ranami, bolestí a jistou smrtí, dokud nevyprchala jejich síla a jejich oči se nezavřely, i když mohli být okamžitě uzdraveni.

„A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí povýšen býti Syn člověka... aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“ Jan 3,14.15. Uvědomujete-li si své hříchy, nevěnujte všechny své síly tomu, abyste nad nimi truchlili, ale dívejte se a žijte. Ježíš je náš jediný Spasitel. A ačkoliv milióny těch, kteří potřebují být uzdraveni, odmítají Jeho nabízenou milost, ani jeden, kdo věří v Jeho zásluhy, nebude ponechán, aby zahynul. I když si uvědomujeme svou bezmocnost bez Krista, nesmíme se nechat zmalomyslnět, musíme se spolehnout na ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. Bídná, hříchem nemocná, zmalomyslněná duše, dívej se a žij! Ježíš se ve svém slově zaručil, že spasí každého, kdo k Němu přijde.

Pojďte k Ježíši a přijměte odpočinutí a pokoj. Požehnání můžete mít už teď. Satan tvrdí, že jste bezmocní a nemůžete si udělit požehnání. To je pravda, jste bezmocní. Ale pozvedněte před ním Ježíše: „Mám vzkříšeného Spasitele. V Něho věřím a On nikdy nedopustí, abych byl zatracen. V Jeho jménu zvítězím. On je mou spravedlností a mou korunou radosti.“ Ať si tady nikdo nemyslí, že jeho případ je beznadějný, protože to není pravda. Možná vidíte, že jste hříšní a ničemní, ale právě proto potřebujete Spasitele. Máte-li hříchy, které je třeba vyznat, neztrácejte čas. Tyto okamžiky jsou ze zlata. *„Jestliže pak budeme vyznávat hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti“ 1Jan 1,9.* ^{FW 38} Ti, kteří hladovějí a žijí po spravedlnosti, budou nasyceni, protože Ježíš to zaslíbil. Drahý Spasitel! Jeho náruč je otevřena, aby nás přijal a Jeho láskyplné srdce čeká, aby nám požehnal.

Zdá se, že někteří se domnívají, že musí být vyzkoušeni a musí Bohu dokázat, že se polepšili, dříve než mohou uplatňovat nárok na Jeho požehnání. Ale tyto drahé duše se mohou domáhat Jeho požehnání už teď. Musí mít Jeho milost, Ducha Kristova, aby pomohl jejich slabosti, nebo nebudou moci utvářet křesťanský charakter. Ježíš má rád, když k Němu přicházíme právě takoví, jací jsme - hříšní, bezmocní, závislí.

Pokání darem Božím

Pokání, stejně jako odpuštění je darem Božím skrze Krista. Skrze působení Ducha svatého jsme usvědčeni z hříchů a cítíme potřebu odpuštění. Odpuště-

no není nikomu než tomu, kdo činí pokání. Ale je to milost Boží, která přivádí srdce k pokání. Bůh zná všechny naše slabosti a nedokonalosti a chce nám pomoci.

Někteří lidé, kteří přicházejí skrze pokání a vyznání k Bohu a kteří dokonce věří, že jejich hříchy jsou odpuštěny, se stále neumějí dožadovat Božích zaslíbení tak, jak by měli. Nechápu, že Ježíš je všude přítomný Spasitel, a nejsou připraveni odevzdat Mu své duše, aby je zachoval, a spolehnout na něj, že dovede k dokonalosti dílo milosti započaté v jejich srdcích. Přestože si myslí, že se odevzdali Bohu, je v nich velký kus soběstačnosti. Jsou to takové „svědomité“ duše, které věří částečně Bohu a částečně sobě. Nevzhlížejí k Bohu, aby byli udržováni Jeho mocí, ale přijetí u Boha činí závislým na své bdělosti před pokusem a na vykonávání určitých povinností. Taková víra nepřináší žádné vítězství. Tito lidé se bezúčelně dřou, jejich duše jsou stále v otroctví a nenalézají odpočinutí, dokud svá břemena nesloží u nohou Ježíše.

Je třeba neustálé bdělosti a vážné, milující oddanosti, ale tyto věci přijdou docela přirozeně, když je duše udržována Boží mocí skrze víru.^{FW 39} Nemůžeme dělat nic, vůbec nic, abychom se vmluvili do Boží přízně. Vůbec nesmíme věřit sobě ani svým dobrým skutkům. Když ale jako chybující, hříšné bytosti přicházíme ke Kristu, můžeme nalézt odpočinutí v Jeho lásce. Bůh přijme každého, kdo k Němu přijde s plnou důvěrou v zásluhy ukřižovaného Spasitele. V srdci vytryskne láska. Možná to nebude citová extáze, ale trvalá, pokojná důvěra. Každé břímě je lehké, protože jho, které ukládá Kristus, je rozkošné. Povinnost se stává rozkoší a obětí potěšením. Cesta, která se předtím zdála zahalená temnotou, se rozjasňuje pod paprsky Slunce Spravedlnosti. To je chození ve světle, jako Kristus je ve světle.

FW 41

Ellen White jasně formuluje zásadní principy

Část kázání z Worchesteru ve státě Massachusetts 31.7.1885, nazvaného „Pravé měřítko spravedlnosti“. Vydáno v RH 25.8.1885.

Otázku, kterou je nyní třeba položit, zní: Vyhovují ti, kteří vyznávají, že následují Krista, podmínkám, za nichž je udělováno požehnání? Oddělují se svým duchem a životem od světa? Jak je těžké vyjít a být oddělen od světských zvyků a obyčejů! Ale dobře se na to podívejme, aby nás satan nesvedl a nepodvedl falešnými představami. Jedná se totiž o věčné zájmy. Boží požadavky by měly být na prvním místě, těmto požadavkům bychom měli věnovat největší pozornost.

Každé dítě padlého Adama se musí skrze proměňující Kristovu milost stát poslušným všech Božích požadavků. Mnozí zavírají oči před nejjednodušším učením Jeho Slova, protože přímo v cestě stojí kříž. Pokud jej zvednou, musí počítat s tím, že se stanou podivnými v očích tohoto světa. Váhají, ptají se a hledají nějakou omluvu pro to, aby se mohli kříži vyhnout. Satan je vždy připraven předkládat zdánlivě hodnověrné důvody, proč není právě nejlepší poslouchat Slovo Boží tak, jak je psáno. A tak jsou duše osudně oklamány.

Úspěšný podvod

Jedním z nejúspěšnějších satanových podvodů je vést člověka k tomu, aby prohlašoval, že je posvěcený, přestože žije v neposlušnosti Božích příkázání. Ježíš takové lidi popisuje jako ty, kteří říkají: „*Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém dáblů nevymítali, a v tvém jménu divů mnohých nečinili?*“^{FW 42}

Ano, ti, kteří tvrdí, že jsou posvěceni, mohou mnoho mluvit o posvěcení Ježíšovou krví, ale nejsou posvěceni skrze pravdu, jaká je v Ježíši. Přestože tvrdí, že v Něho věří, a zdánlivě konají podivuhodné činy v Jeho jménu, přehlížejí

zákon Jeho Otce a slouží jako činitelé velkého protivníka duší, aby pokračovali v díle, které začalo v Edenu, ve vymýšlení všech možných přijatelných omluv na místo bezvýhradné poslušnosti Boha. Jejich dílo svádění lidí k tomu, aby zneuctívali Boha přehlížením Jeho zákona, bude před nimi jednou zjeveno i s jeho skutečnými důsledky.

Podmínky věčného života jsou v Božím Slově stanoveny tak prostě, že se nikdo nemusí mýlit, jedině že by se rozhodl pro blud raději než pro pravdu, protože jeho neposvěcená duše miluje tmu více než světlo.

Zákoník, který přišel ke Kristu s otázkou: „*Mistře, co mám činit, abych život věčný dědičně obdržel?*“ si myslel, že Krista nachytá, ale Ježíš přenesl odpovědnost za tento problém zpět na zákoníka. „*V zákoně co jest psáno? Jak čteš? A on odpověděl, řekl: Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého a ze vsí duše své, a ze vsí síly své, i ze vsí mysli své, a bližního svého, jako sebe samého. Potom řekl Kristus: Správně jsi odpověděl. To číň, a živ budeš*“ Lk 10,25-28. Tato slova se týkají každého jednotlivce. Jsme ochotni splnit tyto podmínky? Chceme poslouchat Boha a zachovávat Jeho přikázání? Chceme být činiteli tohoto Slova, nebo pouze jeho posluchači? Boží zákon je tak neměnný a nezměnitelný jako Boží charakter. Lidé mohou říkat nebo dělat co chtějí, aby ho zbavili platnosti, nezmění se tím však jeho požadavky a lidé se nezbaví závazku poslouchat jej.

Denně potřebujeme božské osvětlení. Měli bychom se modlit jako David: „*Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci ze zákona tvého*“ Žalm 119,18. Bůh bude mít na zemi lid, který obhájí Jeho čest tím, že bude mít úctu ke všem Jeho přikázáním, a Jeho přikázání nejsou těžká, nejsou otročským jhem. David se svého času modlil: ^{FW 43} „*Čas je, abys se přičinil, Hospodine, zrušili zákon tvůj.*“ Verš 126.

Nikdo z nás si nemůže dovolit zneuctit Boha tím, že žije takovým životem, že přestupuje Jeho zákon. Zanedbávat bibli a oddávat se hledání světských pokladů je ztrátou, kterou nelze vyčíslit. Sama věčnost odhalí velkou oběť, kterou mnozí přinesli, aby si zajistili světskou čest a světské výhody za cenu ztráty duše a ztráty věčného bohatství. Mohli mít život srovnatelný s životem Božím, protože Ježíš zemřel, aby přinesl požehnání a poklady nebes do jejich dosahu, aby nebyli z hlediska věčnosti započítáni mezi chudé, bídné a mizerné.

Nikdo tam nevstoupí jako přestupník přikázání

Nikdo, kdo někdy měl světlo pravdy, nevstoupí do města Božího jako přestupník přikázání. Jeho zákon je základem Jeho vlády na zemi i v nebesích. Pokud někdo vědomě pošlapával a porušoval Jeho zákon na zemi, nebude vzat do nebe, aby tam činil totéž. Až Kristus přijde, nedojde už k žádné změně charakteru.

Budování charakteru má probíhat v době prubování. Den za dnem jsou činy lidí zaznamenávány do nebeských knih a ve velkém dni Božím budou odměněni podle toho, jaké byly jejich skutky. Potom se ukáže, kdo obdrží požehnání. „*Blahoslavení, kteří zachovávají přikázání jeho, aby měli právo ke stromu života, a aby branami vešli do města.*“ Zj 22,14.

Ti, kteří útočí na Boží zákon, válčí proti samotnému Bohu. A mnozí, kteří jsou naplněni tou největší hořkostí vůči Božímu lidu zachovávajícímu přikázání, se nejhlasitěji chlubí tím, že žijí svatým, bezhříšným životem. To se dá vysvětlit jen jediným způsobem: nemají zrcadlo, do kterého by se podívali, aby na sobě shledali pokřivenost svého charakteru. Josef, Daniel, ani žádný z apoštolů netvrdili, že jsou bez hříchu. Lidé, kteří žili nejbliže Bohu, ^{FW 44} lidé, kteří by raději obětovali život, než by proti Němu zhřešili, lidé, které Bůh poctil božským světlem a mocí, se považovali za hříšníky, nehodné Jeho velké přízně. Cítili svou slabost a plni lítosti nad svými hříchy se snažili napodobit příklad Ježíše Krista.

Jenom dvě skupiny - poslušní a neposlušní

Na zemi nebude více než dvě skupiny lidí - poslušné dítky Boží a neposlušné. Při jedné příležitosti Kristus představil svým posluchačům dílo soudu tímto způsobem: „*Když pak přijde Syn člověka v slávě své, a všichni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své, a shromáždění budou před něj všichni národové. I rozdělí je na různě, jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů. A postaví ovce zajisté na pravici své, kozly pak na levici.*

Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Pojd'tež požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa. Neboť jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi pítí; hostem jsem byl, a přijímali jste mne. Nah jsem byl, a přioděli jste mne, nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně.

Tedy odpovědí jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vidali lačného, a krmili jsme, nebo žíznivého, a dávali jsme pítí? Aneb kdy jsme tě viděli nemocného neb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě? A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili“ Mt 25,31-40.

Takto Kristus ztotožňuje své zájmy se zájmy trpícího lidstva. Každou pozornost věnovanou Jeho dítkám pokládá za čin prokázaný Jemu osobně. ^{FW 45} Ti, kteří hlásají moderní posvěcení, s chlubením přijdou a řeknou: „*Pane, Pane, co pak nás neznáš? Zdali jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém dáb-lů nevymítali, a v tvém jménu divů mnohých nečinili?*“ Lidé zde popsaní, kteří pronášejí tato sebevědomá tvrzení a navenek zatahovali Ježíše do všech svých činů, výstižně představují ty, kdo hlásají moderní posvěcení, ale stojí v rozporu se zákonem Božím. Kristus je nazývá činiteli nepravosti, protože jsou podvodníky, kteří na sobě mají oděv spravedlnosti, aby pod ním ukryli pokřivenost svého charakteru a vnitřní zkaženost svých nesvatých srdcí.

Satan sestoupil v těchto posledních dnech dolů, aby pracoval se vši lští nespravedlnosti v těch, kteří hynou. Jeho satanský majestát činí zázraky v očích falešných proroků, v očích lidí, tvrdících, že je skutečně samotným Kristem. Satan uděluje svou moc těm, kteří mu pomáhají v jeho podvodech. Proto lidé, kteří hlásají, že mají velkou Boží moc, mohou být rozpoznáni pouze pomocí velkého detektoru, pomocí zákona Hospodinova. Pán nám říká, že kdyby to bylo možné, svedli by i vyvolené. Beránčí roucho se zdá tak skutečné, tak opravdové, že vlka rozpoznáme jedině tehdy, půjdeme-li k Božimu velkému mravnímu měřítku a tam zjistíme, že jsou přestupníky zákona Hospodinova.

Nyní, pokud kdy byl čas

Pokud kdy byl čas, kdy potřebujeme víru a duchovní osvětlení, pak je to nyní. Ti, kteří bdí na modlitbách a denně zkoumají Písmo s vážnou touhou poznat vůli Boží a činit ji, nebudou svedeni na scesti žádným satanovým podvodem. Sami rozpoznají záminku, kterou vychytralí lidé používají, aby s ní podváděli ostatní a chytali je do léčky. Tolik času a pozornosti je věnováno tomuto světu, odívání, jídla a pití, že nezbývá čas na modlitbu a studium Písma.

Trpíme nedostatkem pravdy ve všem a musíme ji hledat jako ukrytý poklad. ^{FW 46} Všude se nám nabízejí mísy výmyslů a lidé se rozhodují raději pro blud než pro pravdu, protože přijetí pravdy v sobě zahrnuje kříž. Já musí být zapřeno, já musí být ukřižováno. Proto jim satan představuje snazší způsob tím, že zbavuje platnosti Boží zákon. Když Bůh ponechá člověka, aby šel svou vlastní cestou, je to nejtemnější chvíle jeho života. Pro vzpurné, neposlušné dítě, které je ponecháno, aby si žilo po svém, aby následovalo pohnutky své vlastní mysli a shromažďovalo nad sebou temné mraky Božího soudu, je to hrozná věc.

Ale satan má své činitele, kteří jsou příliš pyšní na to, aby činili pokání, a kteří jsou neustále v činnosti, aby zostudili dílo Boží a pošlapali je svýma nohama. Bude to hrozný den smutku a zoufalství, až se tito lidé setkají se svým dílem

a všemi důsledky! Duše, které mohly být zachráněny pro Ježíše Krista, jsou ztraceny jejich učením a vlivem.

Kristus za ně zemřel, aby mohli mít život. Otevřel před nimi cestu, jak by mohli skrze Jeho zásluhy zachovávat Boží zákon. Kristus říká: „*Znám skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádný jich nemůže zavřít*“ Zj 3,8. Jak usilovně lidé pracují, aby tyto dveře zavřeli, ale nejsou toho schopni. Janovo svědectví říká: „*I otevřín jest chrám Boží na nebi, a vidina jest truhla smlouvy jeho v chrámě jeho*“ Zj 11,9. Pod slitovnicí v truhle smlouvy, jsou dvě kamenné desky, obsahující zákon Hospodinův. Věrní Boží viděli světlo, které na ně svítí z tohoto zákona, aby bylo předáno světu. A nyní chce satan svou intenzivní činností zavřít tyto dveře světla. Ale Ježíš říká, že je nikdo nemůže zavřít. Lidé se odvrátí od světla, opovrhnu jím a odsoudí je, ale ono stále svítí v jasných, zřetelných paprscích, aby obveselovalo a bylo požehnáním všem, kteří ho uvidí.

Boží dítky budou mít nelítostný boj s protivníkem duší, který bude tím tvrdší, čím více se budeme přibližovat jeho závěru. Ale Pán bude pomáhat těm, kteří se postaví na obranu Jeho pravdy.

FW 47

Víra a skutky

Ranní kázání z Basileje v Švýcarsku 17.9.1885. Vydáno ST 16.6.1890.

„*Bez víry pak nemožné je líbit se jemu, neboť přistupující k Bohu musí věřit, že je Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává*“ Žd 11,6. V křesťanském světě jsou mnozí, kteří tvrdí, že ke spasení je pouze třeba mít víru, skutky nejsou nic, jenom víra je důležitá. Ale Boží Slovo nám říká, že víra bez skutků je mrtvá, když je sama. Mnozí odmítají poslouchat Boží přikázání, a přesto mají hodně víry. Ale víra musí mít základ.

Všechna Boží zaslíbení jsou vyhlášena za určitých podmínek. Činíme-li Boží vůli, chodíme-li v pravdě, potom můžeme žádat, co budeme chtít, a stane se nám to. Když se budeme vážně snažit být poslušní, Bůh vyslyší naše prosby, ale nepožehná nám v neposlušnosti. Rozhodneme-li se neposlouchat Boží přikázání, můžeme volat: „*Víru, víru, mějte jenom víru,*“ a odpověď přijde z pevného Slova Božího: „*Víra bez skutků je mrtvá*“ Jak 2,20. Taková víra bude pouze jako měď zvučící a zvonec znějící. Máme-li mít užitek z Boží milosti, musíme vykonat svůj díl. Musíme věrně pracovat a přinášet ovoce hodné pokání.

Jsme Boží spolupracovníci. Nemáte sedět v nečinnosti a čekat na nějakou velkou příležitost, abyste pro Mistra vykonali velké dílo. Nemáte zanedbávat povinnost, která vám leží přímo v cestě, ale máte využívat drobné příležitosti, které se otevírají kolem vás...

FW 48

Zápasit, pracovat a usilovat

Máme vykonat všechno, co lze vykonat z naší strany, abychom bojovali ten dobrý boj víry. Máme zápasit, pracovat, usilovat, zoufale se snažit vstoupit úzkou branou. Máme stavět Pána vždy před sebe. Čistýma rukama a čistým srdcem se máme snažit uctít Boha na všech svých cestách. Pomoc nám byla poskytnuta v tom, kdo je schopen nás spasit. Duch pravdy a světlo nás oživí a obnoví svým zázračným působením, protože všechn náš duchovní růst pochází z Boha, ne z nás. Opravdový dělník bude mít ku pomoci Boží moc, ale Duch Boží nebude podporovat lenocha.

Na jedné straně jsme odkázáni na svou vlastní sílu. Máme vážně usilovat o to, abychom byli horliví, činili pokání, umyli ruce a očistili srdce od veškerého znečištění. Máme dosáhnout nejvyšší možné úrovně a věřit, že Bůh nám

v našem úsilí pomůže. Musíme hledat, chceme-li nalézt, musíme hledat ve víře; musíme klepat, aby se dveře mohly pro nás otevřít. Bible učí, že všechno, co se týká našeho spasení, závisí na našem vlastním způsobu jednání. Jestliže zahyneme, bude zodpovědnost spočívat cele na nás. Jestliže byla učiněna všechna opatření a jestliže jsme přijali Boží podmínky, můžeme se uchopit věčného života. Musíme přijít ke Kristu ve víře, musíme být pilní, abychom si své povolání a vyvolení upevnili.

Odpuštění hříchů je zaslíbeno tomu, kdo činí pokání a věří. Koruna života bude udělena tomu, kdo bude věrný až do konce. Růst v milosti můžeme zdokonalováním se skrze milost, kterou již máme. Máme se udržovat neposkvrnění od světa, abychom byli nalezeni bez úhony v den Boží. Víra a skutky jdou ruku v ruce. Ve vzájemném souladu přinášejí vítězství. Skutky bez víry jsou mrtvé a víra bez skutků je mrtvá. Skutky nás nikdy nespasí, je to zásluha Krista, která byla uplatněna v náš prospěch. Skrze víru v Krista nám On sám umožní, aby naše nedokonalé úsilí bylo pro Boha přijatelné. Víra, která je po nás požadována, ^{FW 49} není nic nedělalící víra. Spásná víra je ta, která pracuje láskou a očisťuje duši. Ten, kdo pozvedne svaté ruce k Bohu bez hněvu a pochybnosti, bude rozumně chodit po cestě Božích přikázání.

Máme-li dosáhnout odpuštění našich hříchů, musíme si nejprve uvědomovat, co je to hřích, abychom mohli činit pokání a přinášet ovoce hodné polání. Musíme mít pro naši víru pevný základ. Musí být založena na Slově Božím a její výsledky se projeví v poslušnosti Boží zjevené vůle. Apoštol říká: „*Bez svatosti žádný neužrjí Pána.*“ *Žd 12,14.*

Víra a skutky nás udržují v rovnováze a povedou nás k úspěšnému zdokonalování křesťanského charakteru. Ježíš říká: „*Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest*“ *Mt 7,21.* Když apoštol mluvil o časném pokrmu, řekl: „*Neboť i když jsme byli u vás, to jsme vám předkládali: Kdo nechce dělat, aby také nejedl*“ *2Tes 3,10.* Stejně pravidlo platí pro naši duchovní výživu. Chce-li někdo mít chléb věčného života, ať vynaloží všechno úsilí jeho získání.

Žijeme v důležitém a zajímavém období našich pozemských dějin. Potřebujeme víc víry, než jsme dosud měli. Potřebujeme být pevněji zakotveni v nebi. Satan vši svou mocí pracuje, aby nad námi zvítězil, protože ví, že má už jenom krátký čas, ve kterém může působit. Pavel s bázní a třesením pracoval na svém spasení. Měli bychom se snad bát méně, když nám bylo zanecháno takové zaslíbení, aby snad někdo, komu bázeň chybí, se neprokázal nehodný věčného života? Měli bychom bdít na modlitbě, a v zoufalém úsilí zápasit o to, abychom vstoupili úzkou branou.

Ježíš vyrovnává naši nedostatečnost

Pro hřích a netečnost není omluvy. Ježíš ukazuje cestu a přeje si, abychom za ním šli v Jeho stopách. ^{FW 50} Trpěl, obětoval se, jak se nemůže obětovat nikdo z nás, aby nám mohl zpřístupnit spasení. Nemusíme malomyslnět. Ježíš přišel na náš svět, aby přinesl člověku božskou moc, abychom skrze Jeho milost mohli být proměněni do Jeho podoby.

Když je v srdci poslušnost Boha, když k tomuto cíli směřuje naše úsilí, Ježíš přijímá toto naše vnitřní odhodlání a úsilí jako nejlepší službu člověka, a vyrovnává naši nedostatečnost svými vlastními božskými zásluhami. Ale nepřijme ty, kteří tvrdí, že v Něho věří, a přesto jsou nevěrní k přikázáním Jeho Otce. Slyšíme hodně o víře, ale potřebujeme mnohem více slyšet o skutcích. Mnozí podvádějí své vlastní duše tím, že žijí lehkomyšlným, pohodlným náboženstvím bez kříže. Ale Ježíš říká: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne*“ *Mt 16,24.*

Varování před falešným posvěcením

Ze zprávy „Konference ve Švédsku v polovině června 1886.
Vydáno v RH 5.10.1886.

Na setkání v Orebru mě Duch Páně přiměl k tomu, abych představila Jeho zákon jako velké měřítko spravedlnosti a abych varovala náš lid před moderním, falešným posvěcením, které má svůj původ spíše v uctívání lidské vůle než v podřizování se vůli Boží. Tento omyl rychle zaplavuje svět a jako Boží svědkové jsme povoláni k tomu, abychom proti němu nesli rozhodné svědectví. Je to jeden z největších klamů posledních dnů a bude pokusem pro všechny, kteří věří přítomné pravdě. Ti, kteří svou víru pevně nezaložili na Slově Božím, budou svedeni. A nejsmutnější na tom všem je, že někteří, kteří jsou takto svedeni, už nikdy nenajdou cestu zpět ke světlu.

Bible je měřítkem, kterým se mají zkoušet tvrzení všech, kteří vyznávají, že jsou posvěceni. Ježíš se modlil, aby Jeho učedníci mohli být posvěceni pravdou, řekl: „*Slovo tvé pravda jest*“ Jan 17,17, zatímco žalmista prohlašuje: „*Zákon tvůj je pravda*“ Žalm 119,142. Všichni, kdo jsou vedeni Bohem, budou projevovat velkou úctu k Písmu, ve kterém zaznívá Jeho hlas. Písmo pro ně bude „*užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, která náleží k spravedlnosti. Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový*“ 2Tm 3,16. „*Po ovocích jejich poznáte je*“ Mt 7,16.

K posouzení lidského posvěcení nepotřebujeme žádný jiný důkaz, bojí-li se tito lidé, že nebudou poslušni celé Boží vůli,^{FW 52} naslouchají-li pečlivě Božímu hlasu a důvěřují-li Jeho moudrosti a činí-li Jeho Slovo svým rádcem, potom i když se nebudou chlubit nějakou zvláštní dobrotou, můžeme si být jisti, že usilují o získání dokonalosti křesťanského charakteru. Ale když ti, kteří si dělají nárok na svatost dokonce naznačují, že po nich již není požadováno, aby zkoumali Písma, nemusíme váhat, abychom jejich posvěcení prohlásili za falešné. Přiklání se ke svému vlastnímu úsudku místo toho, aby se podrobovali Boží vůli.

Co požaduje Bůh

Bůh v této době požaduje totéž, co požadoval po svaté dvojici v Edenu - dokonalou poslušnost Božích požadavků. Boží zákon zůstává po všechny věky stejný. Velké měřítko spravedlnosti představené ve Starém zákoně není v Novém sníženo. Není posláním evangelia oslabit požadavky svatého Božího zákona, ale pozvednout člověka tam, kde by mohl zachovávat Jeho předpisy.

Víra v Krista, která je spasením pro duši, není taková, jak ji mnozí představují. „Věř, věř,“ křičí, „jenom věř v Krista a budeš spasen. To je všechno, co musíš udělat.“ Protože pravá víra v otázce spasení cele důvěřuje v Krista, povede k dokonalému podrobení se zákonu Božímu. Víra se projevuje skutky. A apoštol Jan říká: „*Dí-li někdo: Zním jej, a přikázání jeho neostřihá, lhář je a pravdy v něm není*“ 1Jan 2,4.

Je nebezpečné věřit pocitům nebo dojmům; jsou to nespolehliví průvodci. Boží zákon je jediné správné měřítko svatosti. Právě tímto zákonem má být souzen charakter. Kdyby se někdo, kdo se dožaduje spasení zeptal: „*Co mám činit abych získal život věčný?*“ moderní učitelé posvěcení by odpověděli: „*Jenom věř, že tě Ježíš zachrání.*“ Ale když tuto otázku dostal Ježíš, řekl: „*V zákoně co je psáno? Jak čteš?*“ A když tazatel odpověděl: „*Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého ... a bližního svého jako sebe samého*“, Ježíš řekl: „*Správně jsi odpověděl.*“^{FW 53} *To číň, a živ budeš.*“ Lk 10,25-29.

Pravé posvěcení bude prokazováno vědomou úctou ke všem Božím příkázáním, pečlivým zdokonalováním každé schopnosti, obezřelým hovorem, zjevo-
váním Kristovy pokory v každém činu.

Posvěcení, které odvádí od Bible

Na tomto shromáždění bylo přítomno mnoho lidí, kteří zastávají populární teorii o posvěcení a když se hlásaly požadavky Božího zákona a byla zjevena pravá podstata tohoto klamu, jeden muž byl natolik dotčen, že náhle odešel ze shromažďovací místnosti. Potom jsem slyšela, že na toto setkání přijel ze Stockholmu. V rozhovoru s jedním z našich kazatelů prohlásil, že je bez hříchu a že nepotřebuje Bibli, protože Pán mu přímo řekl, co má dělat. Už byl mnohem dál za biblickým učením. Co se dá očekávat u těch, kteří budou podvedeni? Odložili jediný detektor lži a co je potom ochráně před velkým podvodníkem, aby se nedostali do zajetí jeho vůle?

Tento muž představuje určitou skupinu lidí. Falešné posvěcení přímo odvádí od Bible. Náboženství je pak zredukováno na pouhý mýtus. Měřítka je děláno z pocitů a dojmů. Zatímco lidé dělající si nárok na posvěcení vyznávají, že jsou bez hříchu a chlubí se svou spravedlností, učí, že lidé mohou svobodně přestupovat zákon Boží a ti, kdo poslouchají jeho předpisy, odpadli od milosti. Požadavky Božího zákona vzbuzují jejich odpor, podněcují hněv a opovržení. Tímto způsobem se projevuje jejich charakter, protože „*myslení těla jest nepřítelkyně Bohu; neboť zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti*“ Řím 8,7.

Pravý následovník Krista si nebude činit žádné vychloubačné nároky na svatost. Právě Boží zákon hříšníka usvědčuje. Vidí svou vlastní hříšnost v protikladu k dokonalé spravedlnosti, kterou zákon přikazuje, a to ho vede k pokoře a k pokání.^{FW 54} Dochází k usmíření Boha skrze Kristovu krev a stálým chozením s Ním člověk bude získávat stále jasnější porozumění o svatosti Božího charakteru a dalekosáhlé podstaty jeho požadavků. Jasněji uvidí své vlastní nedostatky a bude cítit potřebu neustálého pokání a víry v Kristovu krev.

Ten, kdo si s sebou nese stálé vědomí Kristovy přítomnosti, se nemůže dopouštět sebedůvěry nebo samospravedlnosti. Žádný prorok nebo apoštol se pyšně nechlubil svatostí. Čím blíže přišli k dokonalosti charakteru, tím se považovali za méně hodné a spravedlivé. Ale ti, kteří mají nejmenší ponětí o Ježíšově dokonalosti, ti, jejichž oči jsou k Němu nejméně otočeny, jsou lidmi, kteří si činí ten největší nárok na dokonalost.

FW 55

Jak poznat, zda nás vede Bůh?

Část ranního kázání v Kodani v Dánsku 21.7.1886, nazvaného „Zkoumej Písma“. Vydáno v RH 3.4.1888.

Setkáte se, jako jsem se setkala já, s lidmi, kteří prohlašují, že jsou posvěcení, svatí. Toto učení s sebou nese okouzlující vliv. Předvedou vám úžasné rozumové výkony, aby vám ukázali, že je Pán vede a vyučuje. Jak potom můžete neříci, že je vede Pán? Ale existuje zkouška: „*K zákonu a svědectví! Pakli nechtějí mluvit podle slova toho, je to proto, že v nich není žádného světla*“ Iz 8,20.

Jestliže je učiněna zmínka o Bohu, o velkém Hospodinu, a vyvolá to nepřátelství lidského srdce, můžete poznat, že ten člověk nemá spojení s Bohem. Lidé mohou říkat, že mají velkou víru v Ježíše a že nemusí nic dělat, že to Kristus udělá za ně. Ale až Kristus bude mít povolání mrtvé, závisí vše cele na vašem způsobu jednání, zda budete vzkříšeni k životu věčnému nebo k záhubě. Takto směšují pravdu s klamem a nedovedou říci, co je pravda. A když jsou vyzváni, aby se s vámi posadili a zkoumali Písma, abyste poznali, co říká Pán, neznám takový případ, že by na to kdy přistoupili, jen odpovídají, že nepotřebují zkoumat Písma, protože Pán jim řekl, co mají dělat.

Skrze Boží Slovo k nám promlouvá hlas Boží, a existuje mnoho hlasů, které budeme slyšet. Ale Kristus říká, abychom si dali pozor na ty, kteří říkají: „*Aj, tu je Kristus, aneb tamto.*“ Jak potom poznáme, že nemají pravdu, než že všechno přineseme k Písmu? ^{FW 56} Kristus nás varoval, abychom si dali pozor na falešné proroky, kteří k nám přijdou v jeho jménu a budou říkat, že jsou Kristem. Když budete potom zastávat názor, že není důležité, abyste vy sami rozuměli Písmu, budete v nebezpečí, že vás tímto učením svedou. Kristus řekl, že tu bude skupina těch, kteří v den posledního soudu budou tvrdit: „*Pane, Pane, zdali jsme ve jménu tvém neprorokovali? A ve jménu tvém d'ábly nevymítali? A ve jménu tvém divy nečinili?*“ Ale Kristus řekne: „*Odstupte ode mne, činitelé nepravosti.*“ Mt 7,22.23.

Potřebujeme tedy porozumět, co je to hřích - že je to přestoupení Božího zákona. To je jediná definice daná v Písmu. Proto vidíme, že ti, kteří prohlašují, že jsou vedeni Bohem, ale odcházejí přímo od Něho a od Jeho zákona, nezkoumají Písma. Ale Pán povede svůj lid, protože říká, že Jeho ovce Ho budou následovat, až uslyší Jeho hlas, ale nebudou následovat cizího. Potom se stane, že zevrubně porozumíme Písmu. A nebudeme se muset ptát, zda ostatní mají pravdu, protože to bude poznat na jejich charakteru.

Satan bude činit zázraky

Přichází doba, kdy satan bude činit zázraky přímo před vašimi očima a bude prohlašovat, že je Kristus. Nebudete-li pevně zakotveni v pravdě Boží, potom budete ve svém základu svedeni. Jediným bezpečím pro vás je hledat pravdu jako skrytý poklad. Kopejte pravdu, jako byste kopali poklad v zemi. Předložte Slovo Boží, Bibli, před nebeského Otce a řekněte: „Osviť mne, vyuč mne, co je pravda.“

A když Jeho svatý Duch vejde do vašich srdcí, aby vtiskl pravdu do vašich duší, už ji nenecháte jen tak odejít. Získáte takovou zkušenost ze zkoumání Písma, že každý bod bude upevněn. A je to důležité, abyste neustále zkoumali Písma. Měli byste zásobovat mysl Slovem Božím, ^{FW 57} protože můžete být oddělení a umístěni tam, kde nebudete mít tu přednost setkávat se s dítkami Božími. Potom budete potřebovat mít poklad Božího slova ukrytý ve svém srdci a když vás obklíčí opozice, budete muset všechno přinést k Písmu.

FW 59

Boží lid zachovávající přikázání

Část kázání z South Lancasteru ve státě Massachussetts 19.1.1889, nazvaného „V něm světlo jest“. Vydáno v RH 26.2.1889.

Celé nebe s velkým zájmem sleduje ty, kteří si dělají nárok na to, že jsou Božím lidem zachovávajícím přikázání. To jsou lidé, kteří by měli být schopni dožadovat se všech bohatých Božích zaslíbení, kteří by měli postupovat od slávy ke slávě a od síly k síle, kteří by měli být v takovém stavu, aby odraželi Boží slávu ve skutcích, které činí. Ježíš řekl: „*Tak svěť světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích*“ Mt 5,16.

Obdrželi jsme bohatá Boží zaslíbení, ale zde se nesmíme zastavit. Máme pochytit z nebe víc a víc božských paprsků. Máme stát právě tam, kde můžeme přijímat světlo a odrážet je v jeho slávě na cestu ostatních. Nikdy nebyla doba, kdy bychom měli cítit více odvahy a důvěry v dílo, než je přítomná doba. V našem světě žijí mnozí, kteří nezachovávají přikázání Boží ani nic takového nevyznávají, a přesto si dělají nárok na všechna Boží zaslíbení. Jsou ochotni přijmout a přivlastnit si Boží zaslíbení, aniž by dbali na podmínky, na nichž jsou tato zaslíbení založena. Takoví nemají žádné právo na požehnání, jichž se domáhají.

Ale proč by se ti, kteří zachovávají Boží přikázání, neměli pevně uchopit zaslíbení, která byla dána dítkám Božím? V zákoně vidíme Kristovu spravedlnost. Na golgatském kříži „*milosrdenství a pravda potkali se spolu, spravedlnost a pokoj dali sobě políbení. Ž 85,11.*“^{FW 60} To je spojení, ke kterému by mělo dojít v našem díle.

Pravda a spravedlnost musí být předkládány s Boží láskou, jak se projevila v Ježíši. Potom uvidíme nebývalou čistotu! Potom se ukáže, že je třeba očistit se z každé mravní nečistoty, která se objeví! Až to bude vykonáno, potom zatvrdelá vůle, která mnohé zdržovala od světla roztaje a zmizí z duše těchto lidí, jakmile se uchopí dokonalostí Vykupitele, Jeho milosrdenství a soucitu.

Každý z nás musí padnout na skálu a rozbít se. Ponechá si někdo svou zatvrdelost? Bude někdo lpět na své samospravedlnosti? Bude to někdo, kdo nezahlédne Kristovu drahocennost? Je zde nějaké srdce, které nebude podmaněno Ježíšovou láskou? Ponechá si někdo částičku samolibosti?

Potřebujeme přijít blíže k Bohu... Proč jsou naše srdce tak nevnímavá k Boží lásce? Proč tak přísně soudíme svého nebeského Otce? Ze světla, které mi dal Bůh, vím, že satan se všemi možnými způsoby snaží falešně představit Boha. Vrhá svůj pekelný stín na naši cestu, abychom nemohli poznat svého Boha jako Boha milosrdenství, porozumění, soucitu a pravdy. Proto vstoupila do našich duší bolest.

Potom jsme mluvili o temnotě, kterou ten zlý nad námi rozestřel, a nařikali jsme nad svým stavem. Tím jsme ještě rozšiřovali stín nad jinými dušemi, a to, co zraňovalo nás, bylo zraněním pro ně. Když jsme vyslovovali slova nevěry, ostatní byli zahalováni do temnoty a pochybností.

Takové dílo si nemůžeme dovolit! Stavíme tím svého nebeského Otce do falešného světla. To všechno by se mělo změnit. Musíme shromážďovat paprsky božské pravdy a nechat své světlo svítit na zatemňující se stezku ostatních. Nebeské světlo svítí na ty, kteří budou následovat Krista, světlo světa. Kristus říká: „*Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude mít světlo života*“^{FW 61} Jan 8,12.

Jak doporučujete světu Kristovo náboženství, jestliže chodíte a reptáte, nařikáte a jste celí utrápení? Ti, kteří zachovávají přikázání Boží, by měli ukázat, že pravda posvěcuje duši, zušlechťuje a očisťuje myšlenky, pozvedává charakter a život. Kristus zemřel, aby mohl být obnoven mravní obraz Boha v našich duších a aby mohl být zobrazován těm okolo nás.

Potřebujeme pít hlouběji a hlouběji ze studnice života. Doufám, že ani jedna duše se nespokojí, dokud nebude konat důkladné dílo pro věčnost. A již od této doby to může být vidět ve vašich slovech a na vašem příkladu, že jste představiteli Krista. Můžete nést živé svědectví: „*Slyšte, co udělal Pán pro mou duši*“^{FW 62} Žalm 66:16. Pán je připraven udělit vám ještě větší požehnání.

Dovolil, aby se před Mojžíšem zjevila všechna Jeho dobrota, ukázal mu svůj charakter Boha plného milosrdenství, trpělivého a laskavého - odpouštějícího nepravost, přestoupení a hřích. Mojžíš měl představovat tento charakter lidu Izraele a my máme dělat totéž.

Máme jít vpřed, abychom hlásali Boží dobrotu a jasně lidu představovali Jeho skutečný charakter. Máme odrážet Boží slávu. Dělali jsme to v minulosti? Zjevovali jsme charakter svého Pána slovy a příkladem? Nepřidali jsme se k dílu nepřítelů duší a nepředstavovali jsme svého nebeského Otce falešně? Neodsuzovali jsme své bratry, nekritizovali jejich slova a činy? Boží láska tedy nepanovala v našich duších. Učiňme rozhodnou změnu.

Kvalita naší víry

kteří přináší jednoduchý, praktický výklad této otázky.
V kartotéce jako - MS 1, 1889.

Text: Jan 3,1-16.

Kdyby v Písmu nebylo nic víc, co s určitostí ukazuje cestu do nebe, je to těchto slovech. Říkají nám, co je to obrácení. Říkají nám, co musíme udělat, abychom byli spaseni. A chci vám říci, moji přátelé, že míří přímo na kořeny povrchního díla v náboženském světě. Míří přímo proti myšlence, že se můžete stát Božími dětmi bez nějaké zvláštní změny. Jestliže Boží pravda nalezne své místo v našich srdcích, dojde v nás k rozhodné změně, protože pravda má posvěcující moc na život a charakter. Když vidíme ovoce spravedlnosti v těch, kteří tvrdí že mají pokročilou pravdu, jako že tvrdíme, že ji máme, potom to bude způsob jednání, který osvědčí, že jsme se učili u Krista.

Když byl Kristus, naděje Izraele, pověšen na kříž a pozvednut do výše, jak řekl Nikodémovi, že bude pozvednut, naděje učedníků zemřely s Ježíšem. Neměli si to vysvětlit. Nemohli porozumět všemu, co jim Kristus dopředu sdělil.

Ale po vzkříšení byly vzkříšeny jejich naděje a jejich víra a vyšli hlásat Krista a to Krista ukřižovaného. Vyprávěli, jak byl ničemnými rukama uchvácen a ukřižován Pán života a slávy, ale že vstal z mrtvých. A s velikou smělostí mluvili slova života, ^{FW 64} při nichž lidé žasli.

Farizeové a lidé, kteří slyšeli učedníky neohroženě hlásat Ježíše jako Mesiáše, si to vysvětlovali tím, že byli s Ježíšem a učili se u Něho. Mluvili stejně, jako mluvil Ježíš. V jejich myslích se proto zakořenilo, že se učili u Ježíše. Jak tomu bylo však s Jeho učedníky po všechny věky tohoto světa? Učili se u Ježíše, chodili do Jeho školy, byli Jeho studenty a brali Kristovy lekce s ohledem na živé spojení, které měla duše s Bohem. Tato živá víra je důležitá pro naše spasení, abychom se mohli pevně uchopit zásluh krve ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele, Krista, naší spravedlnosti.

Zdá se, že okolo duše člověka se stahují mračna, která uzavírají mysl. Je téměř nemožné proniknout těmito mračny pochybností a nevěry. Je téměř nemožné v takovém člověku živý zájem natolik, aby mohl porozumět tomu, co musí činit, aby byl spasen.

Je jednoduché být spasen

Ten, kdo se pevně uchopí Kristovy spravedlnosti, nemusí ani chvíli čekat, že by mohl sám vymazat své vlastní hříchy. Nemusí čekat, dokud neučiní patřičné pokání předtím, než by mohl pevně uchopit Kristovu spravedlnost. Nerozumíme tomu, co je to spasení. Je to tak jednoduché jako abeceda. Ale nerozumíme tomu.

Co to tedy znamená, když člověk činí pokání? Je to něco z něho samého? Ne, protože přirozené srdce je v nepřátelství k Bohu. Jak se tedy může přirozené srdce pohnout k pokání, když k tomu nemá sílu? Co člověka přivádí k pokání? Je to Ježíš Kristus. Jak přivádí člověka k pokání? Existuje tisíce způsobů, jakými to může dělat.

Po všechen čas pracuje Bůh nebes na lidské mysli. Pozvání je dáno ve Slově Božím, ale nejen tam. Je dáno i všemi lidmi, kteří věří v Ježíše Krista ^{FW 65} a zjevují Krista ve svém charakteru. Nemusí kázat, nemusí za někým přímo chodit a mluvit s ním o jeho stavu nekajícnosti, a přesto takový člověk, je-li přiveden do spojení s některým z učedníků Ježíše Krista, pozná, že je na nich něco, co on nemá. Farizeové viděli, že v učednících je něco, co si nedovedli vysvětlit. Viděli něco úžasného a ve své mysli byli ujištěni, že učedníci naslouchali Ježíši a učili se od Něho.

To jsou dojmy, které přicházejí po všechny časy. To je atmosféra, která obklopuje lidskou duši, a tato atmosféra je atmosférou nebes nebo pekla. Existují pouze dvě odlišné strany. Buď jsme na straně Kristově, nebo na straně nepřítel. A pokud neustále ze slávy vytahujeme paprsky božského světla, andělé Boží jsou okolo nás, a to je ta atmosféra, která obklopuje lidskou duši. Náš postoj, na-

še slova svědčí o pravém obrácení všem, kteří přicházejí do sféry našeho vlivu. „*A Duch i nevěsta řkou: Pojd'. A kdož slyší, rciz: Přijd'. A kdož žizní, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody života darmo.*“ Zj 22,17.

Když jsme tedy ratolestmi na živém Kmeni, budeme živeni mízou, která z Kmene vytéká. Vytéká po celou dobu do každé ratolesti a každá ratolest pone-se ovoce ke slávě Boží. „*Je to radost vašeho Otce*“, „*když ovoce nesete hojně.*“ Jaký je tedy náš postoj? Musí to být postoj živé víry.

Nemůžete to logicky zdůvodnit

„Chci,“ řekne jeden člověk, „tuto věc logicky zdůvodnit.“ Zkuste to, když to dovedete. „*Vítr, kam chce věje, a hlas jeho slyšíš,*“ ale nedovedete ho vysvětlit. A tím méně dokážete vysvětlit věci Boží na lidském srdci. Nedokážete vysvětlit tuto víru, která se pevně chytá zásluh krve ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele, ^{FW 66} aby uvedla Kristovu spravedlnost do vašeho života. Oděni Kristovou spravedlností, a ne svou vlastní spravedlností, nebudete závislí na tom, co dokážete udělat nebo co uděláte. Copak nevíte, že bez Krista nemůžete učinit nic? „*Beze mne*“, říká, „*nic nemůžete učiniti.*“ Jan 15,5.

Když si sedáte za stůl, pak jídlo, které jíte, je výrazem Kristovy lásky. Naslouchání pravdě ze Slova Božího z kazatelny je poselstvím, které je posláno, aby do nás zasadilo slova života.

Kdo z vás shromáždřoval všechny pochybnosti a otázky, aby je mohl shromáždit a nakupit proti této Kristově spravedlnosti? Kdo to dělá? Na které jste straně?

Přijímali jste vzácné učení pravdy bod po bodu tak, jak bylo představováno? Nebo jste si mysleli, že se budete řídit svými vlastními myšlenkami a názory a budete číst a posuzovat slovo Boží svými názory a teoriemi? Anebo přinesete své názory a teorie ke Slovu Božímu a dovolíte, aby vám živé slovo zjevilo, kde jsou nedostatky a kazy ve vašich myšlenkách a teoriích? Nemůžeme zaujmout takové postavení, že budeme soudit Boží Slovo, protože věříme tak a tak. „*K zákonu a svědectví! Pakli nechějí mluvit podle slova toho, je to proto, že v nich není žádného světla*“ Iz 8,20.

Pokud kdy lidé potřebovali světlo, pak jsou to ti, kteří žijí v samém závěru dnů pozemských dějin. Potřebujeme vědět, co říká Písmo. Potřebujeme přijít k živému zjevení Boha. Potřebujeme tu živou víru, která se uchopí za ruku té nekonečné moci a potřebujeme se celou svou bytostí spolehnout na Ježíše Krista, naši spravedlnost. A můžeme to učinit. Ano, děláme to v zájmu vlastní duše.

Můžete být sjednoceni s živým Kmenem. Každá část celé vaší bytosti může být sjednocena s tímto vinným kmenem. Míza a výživa, která přichází z vinného Kmene, bude vyživovat ratolesti, které jsou na něm, dokud jste jedno s Kristem, jako On je jedno s Otcem. ^{FW 67} Tímto způsobem vám budou udělena Jeho požehnání. Ale, bratří, my nemáme víru. Dost dlouho už zneuctíváme Boha nevěrou.

Víra ochrnutého

Budu hovořit o ochrnutém, který již mnoho let nepoužíval své údy. Tak žil. Kněží, vládci a zákoníci prošetřili jeho případ a prohlásili ho za beznadějný. Řekli mu, že se do tohoto stavu dostal svým vlastním hříchem a že pro něj není naděje. Ale dostala se k němu zpráva, že je tu muž, jménem Ježíš, který činí mocné skutky. Uzdravuje nemocné, a dokonce vzkřísil mrtvého. „Ale jak k Němu mohu přijít?“ ptal se.

„Zaneseme tě k Ježíši,“ odpověděli jeho přátelé, „přimo do Jeho přítomnosti. Slyšeli jsme, že přišel na jedno takové místo.“

A vzali muže bez naděje a nesli ho tam, kde věděli, že je Ježíš. Ale zástup obklopoval budovu, kde byl Ježíš, takže neměli možnost dostat se ke dveřím. Co

se rozhodli udělat? Ochrnutý navrhl, aby odkryli střechu, sundali krytinu a spustili ho dolů stropem.

Tak projevil svou opravdovou víru. Provedli to a on byl přinesen přímo před Ježíše, aby na něho mohl vidět. A Ježíši se ho zželelo, jakmile ho uviděl a řekl: „Synu, odpouštějí se tobě hříchy“ *Mr 2,5*. Jaká to byla radost! Ježíš přesně věděl, co potřebuje tento nemocný hříchem. Věděl, že jej mučilo jeho vlastní svědomí, proto řekl: „Odpouštějí se tobě hříchy“ *Mr 2,5*. Jaké uvolnění vstoupilo do jeho mysli! Jaká naděje naplnila jeho srdce!

V srdcích farizejů se však probudilo roztrpčení: „Kdo může odpustiti hříchy, jedině sám Bůh?“ *Lk 5,23*.

Ježíš jim řekl: „Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštěti hříchy,“ ^{FW 68} řekl šlakem poraněnému: *Tobě pravím: Vstaň, vezmi lože své, jdi do domu svého“ Lk 5,24*. Cože, vzít lože do ochrnutých rukou? Postavit se na ochrnuté nohy? Co udělal? Udělal přece jenom to, k čemu byl vyzván. Udělal, co mu Pán řekl, aby udělal. Moc vůle byla použita k tomu, aby pohnula ochrnutýma nohama a rukama a ony odpověděly, i když už dlouhou dobu neodpovídaly. Tím mělo být lidu ukázáno, že muž v jejich středu je Ten, kdo může nejenom odpouštět hříchy, ale že může uzdravovat nemocné.

Avšak tento mocný důkaz daný farizeům, je neobrátit. Lidé se mohou natolik uzavřít do nevěry, pochybnosti nebo nevěry, že je nepřesvědčí ani vzkříšení z mrtvých. Díky své nevěře budou stejně nevěřící, nepřesvědčení a neobrácení. Ale všichni lidé, kteří mají srdce, aby přijímali pravdu, a uši, aby slyšeli, oslaví Boha. Zvolají: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli!“

Odpověď nemohoucího muže

Byl jeden nemohoucí muž a když mluvil s Kristem, vyprávěl Mu politováníhodný příběh o tom, jak právě ve chvíli, kdy se mohl dostat do vody, aby byl uzdraven, vešel někdo jiný. Kristus se ho zeptal: „Chceš být zdravý?“ *Jan 5,6*. To je přece otázka! Proto přece je Kristus tady, ale Kristus chtěl, aby tento muž z celého srdce vyjádřil svou touhu být zdravý. A když ho Kristus vyzval, aby vstal, vzal své lože a šel, udělal přesně to, co mu Kristus řekl, aby udělal.

Neřekl: „Vždyť už zde ležím 30 let a za celou tu dobu jsem neudělal ani krok.“ Nezastavil se, aby se přel, ale udělal přesně to, k čemu byl vyzván. Zvedl své lože a od té chvíle byl uzdraven.

To je víra, kterou potřebujeme. Ale pokud se zastavíte, abyste všechno nejdříve vysvětlili a každý bod zdůvodnili, zemřete ve svých hříších, protože nebudete nikdy spokojeni.

FW 69

Měděný had

Zde máme další příklad, který Kristus uvedl Nikodémovi - hada, jenž byl vyzdvižen na poušti - a řekl: „*Takto musí povýšen býti Syn člověka.*“ *Jan 3,14*. *A když bude povýšen, potáhne všechny lidi za sebou, „aby každý, kdo věří v něho, nezhynul, ale měl život věčný“ verš 15*. Dívejme se tedy na měděného hada. Dítka Izraele si neuvědomovaly, že Bůh je zachovával pomocí andělů, poslaných jim ku pomoci a ochraně. Hadi nezničili lid na jeho dlouhé cestě pouští. Ač byli nevděčným lidem.

My jsme právě takoví. Neuvědomujeme si tisíce nebezpečí, před kterými nás chrání náš nebeský Otec. Neuvědomujeme si velká požehnání, která nám uděluje, když nám dává potravu a oděv, když zachovává naše životy tím, že posílá své strážné anděly, aby nad námi bděli. Každý den bychom za to měli děkovat. Měli bychom být v srdci pohnuti vděčností a každý den přicházet k Bohu s obětí vděčností. Každý den bychom se měli shromáždit kolem rodinného oltáře a měli bychom Boha chválit za Jeho péči o nás. Dítka Izraele ztratily ze zřetele, že Bůh je chránil před jedovatými hady. Ale když odňal svou ruku, poštipali je.

A co potom? Sám Kristus řekl Mojžíšovi, aby vztyčil hůl, udělal měděného hada a upevnil ho na ni a aby jej vyvýšil v očích Izraele, aby každý, kdo na něj pohlédne, mohl žít. Neměli vykonat nic velikého. Měli se jen podívat, protože Bůh řekl, že to mají udělat.

Řekněme však, že se zastavili, aby si to promysleli. Řekli si: „Ale to přece nejde, abychom byli uzdraveni jenom pohledem na měděného hada! V něm není život!“ Přesto však pohled víry uzdravoval, jak to Bůh řekl. Ti, kteří vzhlédli, žili. Ti, kteří se zastavili, aby o tom diskutovali a vysvětlovali to, zemřeli.

Co máme dělat? Dívat se a žít. „*A jako Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí být povýšen Syn člověka*“ Jan 3,14. Proč? Aby ti, kdo věří v Něho „*nezahynuli, ale měli život věčný*“ Jan 3,16.

Jaká je to víra? Znamená to prostě věřit, anebo je to víra, která pouze připouští nějaká fakta? Jsou zde mnozí, kteří mají takovou víru. Věříte, že Ježíš byl Synem Božím, ale máte osobní víru vzhledem ke svému vlastnímu spasení? Věříte, že Ježíš je váš Spasitel? Zemřel na golgatském kříži, aby vás vykoupil? Nabízí vám dar věčného života, jestliže mu uvěříte?

To je ospravedlnění z víry

A co to znamená věřit? Znamená to plně přijmout, že Ježíš Kristus zemřel jako oběť, že se za nás stal prokletím, že na sebe vzal naše hříchy a připočetl nám svou vlastní spravedlnost. Proto si děláme nárok na Kristovu spravedlnost, věříme jí, a to je naše spravedlnost. On je naším Spasitelem. On nás spasí, protože řekl, že to udělá. Hodláme se pouštět do všech těch výkladů, jak nás může zachránit? Máme v sobě dobrotu, která nás učiní lepšími a očistí nás od poskvrn a kazů hříchu a umožní nám potom přijít k Bohu? To prostě nedokážeme.

Copak nevíte, že když přišel mladý muž ke Kristu a zeptal se ho, co by měl dělat, aby měl život, Kristus mu řekl, aby zachovával přikázání? Ale on řekl: „*Všeho toho ostříhal jsem.*“ Pán chtěl přivést své naučení ke konci. „*Čeho se mi ještě nedostává?*“ Mt 19,20. Nechápal, že mu chybí ještě jedna věc, proč nebude mít věčný život. „*Všeho toho ostříhal jsem,*“ řekl. A nyní se Kristus dotýká nemocného místa v jeho srdci: „*Pojď, následuj mne, a budeš mít život.*“

Co udělal? Hluboce zarmoucen se otočil, protože měl mnoho majetku.

Vůbec tedy nezachovával přikázání. ^{FW 71} Měl přijmout Ježíše Krista za svého Spasitele a pevně se uchopit Jeho spravedlnosti. Potom, když by měl Kristovu spravedlnost, by mohl zachovávat zákon Boží. Mladý zákoník by nemohl pošlapávat svými nohama zákon. Musel ho ctít, musel ho milovat. Potom by Kristus přidal svou božskou moc, která by se spojila s lidským úsilím.

Kristus vzal na sebe kvůli nám lidství. Oděl své božství a božství se spojilo s lidstvím. Ukázal, že ten zákon, o kterém satan prohlašoval, že jej nelze zachovávat, může být zachováván. Kristus na sebe vzal lidství, aby se postavil zde na našem světě, aby ukázal, že satan lhal. Vzal na sebe lidství, aby prokázal, že ve spojení božství s lidstvím může člověk zachovat zákon Hospodinův. Oddělte lidství od božství a můžete se snažit o to, abyste se až do příchodu Krista dopravovali své vlastní spravedlnosti, ale nic vám to nepomůže.

Živou vírou, vážnou modlitbou k Bohu a závislostí na Ježíšových zásluhách jsme oděni Jeho spravedlností a jsme spaseni. „Ano“, říkají někteří, „jsme spaseni tím, že nic neděláme. Skutečně jsem spasen. Nemusím zachovávat Boží zákon. Jsem spasen spravedlností Ježíše Krista.“ Kristus přišel na náš svět, aby přivedl všechny lidi zpět k věrnosti Bohu. Zaujmout stanovisko, že Boží zákon můžete přestupovat, protože jej celý vykonal Kristus, znamená zaujmout stanovisko smrti, protože jste úplně stejnými přestupníky zákona jako všichni ostatní.

Co to tedy znamená? Znamená to slyšet a vidět, že skrze Kristovu spravedlnost, které se chopíte vírou, skrze spravedlnost, která přichází Jeho úsilím a Jeho božskou mocí, můžete zachovávat Boží přikázání.

Nespasen v lenosti

My si přejeme takovou víru. Ale může být spasen člověk v lenosti? Může být spasen v nicnedělání? Nikdy, Nikdy! Člověk musí být spolupracovníkem Ježíše Krista. Nemůže spasit sám sebe. „*Boží jsme zajisté spolupracovníci*“ 1Kor 3,9. Jak? Celé nebe pracuje na pozvednutí lidského plemene z ponížení hříchu. ^{FW 72} Celé nebe je otevřené obyvatelům země. Boží andělé jsou posíláni, aby sloužili těm, kdo budou dědici spasení. „*Bůh zajisté jest, kterýž působí v nás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své*“ Fil 2,13 .

Je to víra, která pracuje, kterou potřebujete. Jak pracuje? Láskou. Jakou láskou? Přece láskou zářící z golgatského kříže. Je vztyčen na poloviční cestě mezi zemí a nebem a spasení se získává pohledem na tento kříž. Otec jej přijímá, zástupy andělů přicházejí k tomuto kříži a sám Bůh se sklonil, když přijal tuto oběť. Odpovídá požadavkům nebes a člověk může být zachráněn skrze Ježíše Krista, jestliže jenom má víru v Něho. Člověk je smířen s Bohem a Bůh s člověkem skrze plnou, dokonalou a neporušenou oběť.

Bratři, potřebujeme víru, potřebujeme vychovávat duši ve víře, potřebujeme, aby každý krok byl krokem víry. Potřebujeme víru v tuto oběť, která byla za nás podstoupena. „*Milosrdenství a pravda potkají se spolu; spravedlnost a pokoj dadí sobě políbení*“ Ž 85,11. Když tedy vidíme paprsek světla, potřebujeme se ho pevně uchopit. Dábel po celou dobu pracuje proti tomu. Je to víra, která pracuje láskou, která je osvědčena Ježíšem Kristem na kříži Golgaty. Je to láska, kterou má k mé duši. Kristus za mne zemřel. Vykoupil mne za nesmírnou cenu, musím být Jeho spolupracovníkem. Musím na sebe vzít Jeho jho. Musím nést jho Krista. Musím zvednout Jeho břímě. Musím učit ostatní, jak se pozvednout z hříšného stavu, ve kterém jsem byl a jak uchopit živou vírou spravedlnost, která je v Kristu Ježíši. To je jediný způsob, jak může být hříšník spasen.

Nemůžete se spasit sami

Můžete lpět na své vlastní spravedlnosti a můžete si myslet, že se to snažíte dělat správně a že nakonec budete spaseni, ^{FW 73} protože to děláte. Nevidíte, že to všechno dělá Kristus. „*Nejdříve musím činit pokání*“, říkají někteří. „*Až sem musím jít sám bez Krista, a potom se se mnou setká Kristus a přijme mne.*“

Bez Krista si nemůžete nic ani pomyslet. Nemůžete ani zatoužit přijít k Němu, dokud On neuvede do pohybu vliv a působení Ducha svatého na lidskou mysl. A pokud existuje na povrchu země člověk, který má nějaký vztah k Bohu, je to proto, že k práci na jeho mysli a srdci bylo přivedeno mnoho vlivů. Tyto vlivy volají po věrnosti Bohu a po ocenění velkého díla, které Bůh pro člověka udělal.

Nikdy tedy neříkejme, že sami od sebe můžeme učinit pokání a Kristus nám potom odpouští. To není pravda. Je to Boží přízeň, která odpouští. Je to přízeň Boha, která nás vede svou mocí k pokání. Proto všechno patří Ježíši Kristu, proto je všechno Jeho, a vy chcete pouze vrátit slávu zpět Bohu. Proč na to více nereagujete, když se společně setkáváte ve shromážděních? Proč ve vás nepůsobí probouzející vliv Ducha Božího, když je vám představována Ježíšova láska a Jeho spasení? Je to proto, že nevidíte Krista jako prvního a posledního a nejlepšího, jako alfu a omegu, jako začátek a konec, jako pravého původce a dokonavatele své víry. Neuvědomujete si to, a proto zůstáváte ve svých hříších. Proč? Protože satan zápasí a bojuje o duše lidí. Vrhá své pekelné stíny přímo přes vaši cestu a všechno, co vidíte, je nepřítel a jeho moc.

Přestaňte se dívat na jeho moc a dívejte se na Toho, kdo je mocen dokonale spasit. Proč se vaše víra neprodere tímto sítem tam, kde je Kristus? On vede zajaté zajatce a dává divy lidem. Chce vás naučit, že satan považuje každou duši, která se nepřipojí ke Kristu, za své vlastnictví.

Ústřední bod ve velkém sporu

Satan je původcem smrti. Co udělal Kristus poté, ^{FW 74} co postavil satana pod nadvládu smrti? Posledními slovy Krista, když vydechl na kříži, bylo: „*Do-konáno jest*“ Jan 19,30. Ďábel viděl, že sám sebe přivedl k porážce. Kristus tím, že zemřel, završil smrt satana a vynesl na světlo nesmrtelnost.

A co Kristus učinil, když vstal z mrtvých? Ujal se své moci a žezla. Otevřel hroby a vyvedl zástup zajatců na svědectví každému v našem světě a ve stvoření, že má moc nad smrtí a že zachránil zajatce smrti.

Ne všichni, kteří věřili v Ježíše, byli v této chvíli přivedeni k životu. Byla to pouze ukázka toho, co nastane, abychom věděli, že smrt a hrob nemohou zadržet zajatce, protože Kristus je vzal do nebe. A až znovu přijde s mocí a velikou slávou, otevře hroby. Vězení bude otevřeno a mrtví opět vejdou do slavné nesmrtelnosti.

To jsou trofeje, které Kristus vzal s sebou a představil nebeskému vesmíru a světům, které Bůh stvořil. Každá náklonnost, kterou kdy živili k Luciferovi, který býval prvním cherubem, je nyní odstraněna. Bůh mu dal šanci, aby projevil svůj charakter. Kdyby to neudělal, mohli by se najít takoví, kteří by se domnívali, že obvinění, jež satan vznesl proti Bohu - že mu Bůh nedal žádnou šanci - bylo spravedlivé.

Utkali se Kníže života a kníže smrti. Kníže života zvítězil, avšak za nesmírnou cenu. Jeho vítězství je naše spasení. On je naším Zástupcem a Ručitelem a to, co říká tomu, kdo zvítězí, říká to, ať člověk něco dělá nebo ne. „*Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho*“ Zj 3,21.

Podíl vítěze

Neměl náš Spasitel něco, nad čím musel zvítězit? ^{FW 75} Nevedl boj s knížetem temnoty až do té doby, dokud nebyl vítězem ve všem? Potom ponechal toto dílo přímo v rukou svých následovníků. Máme něco, co je třeba dělat. Nemáme podíl vítěze proto, abychom pracovali a vydobyli vítězství? Nemáme krok za krokem „*více se snažit poznávat Pána*“, dokud nebudeme vědět, že „*jako jitřní svítání je vycházení jeho*“? Jeho světlo bude svítit, dokud nepřijdeme k jasnějšímu světlu. Uchopíte se ho a půjdete dál a shromáždíte jasnější světlo z Božích zjevení, když se budete dovolávat Boha nebes.

Jákob se chytil do léčky. Podvodem připravil svého bratra o jeho prvorozené právo. Když zápasil s Kristem, vybavily se mu jeho hříchy. A anděl s ním bojoval a řekl: „*Pust' mne*“, a Jákob odpověděl: „*Nepustím tě, leč mi požehnáš*“ Gen 32,26.

Budete to tak dělat? Budete na tomto shromáždění zápasit s Bohem, dokud nebudete vědět, že se vám zjeví? Existují hříchy, které skličují vaši duši. Vaše hříchy vás rmoutí. Řekněte: „*Pane, musím mít ke svému jménu připsáno odpuštění*“, a bojujte s Bohem a volejte k Němu, ale přitom se pevně držte Kristovy spravedlnosti. „*On musí spasit. Věřím v Něho. Beru Ho za slovo.*“ Bratři, co tedy uděláme?

Jákob získal vítězství a jeho jméno bylo toho dne změněno. Stalo se to tehdy, když zvítězil nad Bohem. Jsem velice vděčná, že Bůh našel způsob, jak můžeme mít spasení plné a zdarma. Nemusíme sledovat stíny, které satan vrhá na naši cestu. Zatemnil by nám nebe, Ježíše, světlo a moc nebes a my bychom stále mluvili jenom o moci satana. Ale my o ní nemusíme mluvit. Izaiáš to představuje tímto způsobem: „*Neboť dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho*“ Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje“ Iz. 9,6. Neříká se tu, že já a můj Otec jsme jedno?

Bůh nám pomáhá, bratři, probudit nás a vyburcovat nás z klidu, abychom udělali to, co udělal ochrnutý, ^{FW 76} abychom udělali tolik jako nemohoucí muž a tolik jako člověk s ochrnutou rukou. Udělali pouze to, co jim bylo řečeno. Bůh nám pomáhá, abychom věřili v Syna Božího a abychom věřili tomu, že může dokonale spasit a budeme mít život věčný.

Ale mnozí z vás jednají tak, jako by ve vašich duších nebylo dost nadšení reagovat na pravdu. Někteří z vás jednají tak, jako by si mysleli, že Ježíš je zavřený v nové Josefově hrobce. On tam není!!! On vstal z mrtvých a my dnes máme živého Spasitele, který se za nás přimlouvá.

Mluvte tedy o Jeho lásce, mluvte o Jeho moci, chvalte Ho. Máte-li hlas, abyste vůbec něco říkali, mluvte o Bohu, mluvte o nebi, mluvte o věčném životě. Slyšela jsem některé, kteří ve svých domovech hovořili tak hlasitě, že je slyšeli i sousedé, ale ve shromáždění povstali a zamumlali pár slov, kterým nebylo rozumět. Potřebujete ukázat, že se učíte ve škole Kristově a že děláte pokroky. „*Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení*“ Řím 10,10. Kolik lidí věří pravdám, které jste dnes slyšeli? Chcete jít ještě několik měsíců dál, než poznáte, že v nich je světlo? Chcete se zastavit a všechno si logicky zdůvodnit? Ještě předtím zemřete.

Věřte, protože to říká Bůh

Věřte tomu, protože to je pravda, protože to říká Bůh, a pevně se uchopte záslužné krve ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. On je vaší jedinou nadějí, On je vaší spravedlností, vaším Zástupcem a Ručitelem, vaším vším ve všem. Když si to uvědomíte, můžete k Němu přinášet jenom oběť chvály. Ale pokud nejste ochotni přijít ke Kristu a uznat, že On dělá to všechno, pokud se domníváte, že musíte nejprve učinit několik kroků a vyjít, a teprve potom se s vámi setká Bůh, je to přesně totéž jako Kainova oběť. Neznal Ježíše a nevěděl, že Ježíšova krev může očistit jeho hříchy a učinit jeho oběť přijatelnou Bohu. ^{FW 77} Existuje více Kainů s poskvřenou, znečistěnou obětí a bez Ježíšovy krve. Máte chodit k Ježíši Kristu na každém kroku. S krví Ježíše a s její očisťující mocí předkládejte své prosby Bohu a modlete se k Němu vroucně a studujte svou Bibli jako nikdy předtím.

Otázka zní: „Co je pravda?“ Pravda není, jak jsem mnoho let uvěřila, to, co ji činí pravdou. Musíte porovnat své vyznání víry s Bibli a dovolit, aby světlo Bible určilo, v čem vaše vyznání selhalo a kde je problém. Bible má být vaším měřítkem, živé zjevení Hospodina má být vaším průvodcem. Máte kopat a hledat pravdu, jako skrytý poklad. Máte najít, kde ten poklad je, a potom máte zorat každou píď tohoto pole, abyste našli drahokamy. Máte vybudovat doly pravdy na nové drahokamy, na nové diamanty a najdete je.

Víte, jak je tomu s papežskou mocí. Lidé sami nemají právo vykládat si Písmo. Musí mít někoho dalšího, kdo by jim Písmo vyložil. Nemáte hlavu? Nemáte rozum? Nedal Bůh schopnost usuzování obyčejným lidem, právě tak jako ji dal kněžím a zákoníkům? Když přišel Kristus, Pán života a slávy na náš svět, byl ukřižován proto, že Jej neznali. Nikdy by Ho neukřižovali, kdyby Ho bývali znali. Bůh jim řekl, aby zkoumali Písma: „*Nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a ta svědectví vydávají o mně.*“ Jan 5,39.

Bůh nám pomáhá, abychom byli studenty Bible. Dokud pro to sami vidíte důvod a „*tak praví Pán*“ v Písmech, nevěřte žádnému člověku, aby vám vykládal Bibli. A když to pochopíte, sami to poznáte, a budete vědět, že je to pravda Boží. Řekněte: „Četl jsem to, viděl jsem to a mé vlastní srdce se toho uchopilo, je to pravda, kterou Bůh promluvil ke mně ze svého slova.“ A právě tím máme být - individuálními křesťany. Musíme mít individuální, osobní zkušenost. Potřebujeme být obrázení, jako to potřebovali Židé. Vidíte-li malé světlo, nemáte si stoupnout do pozadí a říci: ^{FW 78} „Počkám, až je uvidí moji bratři.“ Jestliže to uděláte, půjdete dál ve tmě.

Bůh nám pomáhá mít poznání pravdy a pokud vidíte pravdu Boží, přitiskněte se ke světlu a zvedněte závořky za sebou. Neopírejte se o tělo, ale mějte svou

vlastní, živou zkušenost a vaše tvář bude zářit Boží slávou. Chodíte s Ním a On vás pozvedá. Zápasíte s Ním a voláte k Němu a On nad vámi nechává zářit své světlo.

Mluvte víru, žijte vírou, konejte víru

Bratři, tolik jste se vzdělávali v pochybnostech a dohadách, že musíte vychovat své duše v oboru víry. Musíte mluvit vírou, musíte žít vírou, musíte konat vírou, aby se vaše víra mohla zvětšovat. Praktikováním živé víry budete růst v silné muže a ženy v Kristu Ježíši. Bůh se zaručuje, že toto shromáždění, které jsme uspořádali, může být shromážděním, na němž na vás může zazářit Slunce Spravedlnosti a může svítit do vašich srdcí svými nejjasnějšími paprsky, může z vás učinit světlo světa.

Můžete být přesně tím, čím měli být, jak řekl Kristus, Jeho učedníci - „světlem světa“ Mt 5,14. Máte rozlévat toto světlo, naději a víru ostatním. Nemáte jít svou cestou dál a naříkat, jako by On byl přísným mistrem, který na vás naložil břemena, která nemůžete unést. Tak tomu není. On chce, abyste byli naplněni radostí, abyste byli naplněni Božím požehnáním, abyste znali délku a šířku a výšku a hloubku Boží lásky, která převyšuje všechno poznání. Když zazní Jeho jméno, přeje si, aby udeřilo na správnou notu a aby vyvolalo odezvu ve vašich srdcích. Potom můžete obětovat díky-činění a slávu a čest a chválu Tomu, který sedí na trůnu a Beránkovi.

Měli byste se už zde naučit zpívat tuto píseň. A když budete „proměněni pojednou, v okamžení“, budete přesně vědět, jak se připojit k vítězné písni nebeských andělů a vykoupených svatých. ^{FW 79} Rozezvučíte nebeskou klenbu chválou a slávou. Ale ať se rozezvučí už zde. Ať toto místo vzbudí chválu ve vašich srdcích. Dokud jste tedy na zemi, dívejte se do výše na tyčící se stromy, na zelené sametové trávníky a ať chvála propukne ve vašich srdcích. Chvalte Boha za to, že máte přednost žít v tomto světě tak krásném, jak je. Jsme na cestě k lepšimu místu. Tato země bude očištěna, přetavena a zbavena hříchu.

Nemáme všechno, co by nám dalo nebeskou mysl? Nemáme všechno, co by nás pozvedlo od naší pozemskosti a smyslnosti, od laciných a nesmyslných řečí od žertování a vtipkování, od falešných pomluv, nesmyslů a zlého podezřívání? Dejte to všechno pryč! To je ostuda pro církve! Zeslabuje a oslabuje to církve.

Ať je náš hovor svatý. Jako Bůh je svatý ve své oblasti, budme svatí v té naší. Radujme se v drahém Spasiteli, který zemřel, aby nás vykoupil a odrážejme slávu zpět k Bohu. Připojme se s naším chválením k nebeským chválám a spojme se s písněmi nebeských andělů v městě našeho Boha.

FW 81

Příspěvek EGW jako odpověď na kázání v Ottavě

Příspěvek ze stanového shromáždění v Ottavě ve státě Kansas, vydáno v RH 23.7.1889 a ISM 355-358.

Na setkání v Kansasu jsem se modlila k Bohu, aby mohla být zlomena moc nepřítele a aby lid, který byl v temnotě, mohl otevřít srdce a mysl poselství, které jim Bůh sešle, aby mohli pochopit pravdu, pro mnohé novou, jako starou pravdu v novém rámu. Chápání lidu Božího bylo zaslepeno, protože satan falešně vykládal charakter Boží. Náš dobrý a drahý Pán byl lidu představován v oděvu satanových vlastností a muži a ženy, kteří hledají pravdu, se na Boha tak dlouho dívali ve špatném světle, že je obtížné rozptýlit mraky, které zatemňují Jeho slávu. Mnozí žijí v atmosféře pochybností a zdá se, že je téměř nemožné, aby se pevně chopili naděje, která je jim dána v Kristově evangeliu...

V sobotu 11. května byly představeny pravdy, které byly pro většinu shromážděných nové. Z pokladnice Božího slova byly vyneseny pravdy nové i staré. Byly zjeveny pravdy, které lidé sotva byli schopni pochopit a přivlastnit si je. Světlo zářící z Božího zjevení ve vztahu k zákonu a evangeliu, ve vztahu k tomu, že Kristus je naší spravedlností, připadalo duším jež hladovějí po pravdě příliš vzácné, než aby je mohly přijmout.

Ale úsilí vynaložené tuto sobotu nebylo marné. V neděli dopoledne bylo vidět jasné důkazy toho, že Duch Boží způsobil veliké změny v mravním a duchovním životě shromážděných.^{FW 82} Mnozí odevzdali mysl a srdce Bohu a ti, kteří byli dlouho v temnotě, vydali vzácná svědectví. Jeden bratr vyprávěl o boji, který zažil předtím, než mohl přijmout dobrou zprávu o tom, že Kristus je naše spravedlnost. Boj byl těžký, ale Pán byl s ním a jeho mysl se změnila, jeho síla byla obnovena. Pán mu jasně předložil pravdu a zjevil mu to, že jedině Kristus je zdrojem vši naděje a spasení. „*V něm život byl, a život byl světlo lidí.*“ „*A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme jeho slávu, slávu jakožto jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy*“ Jan 1,4.14.

Jeden z našich bratří, který je krátce v díle, řekl, že se během tohoto shromáždění těšil z více požehnání a lásky Boží, než v celém svém dosavadním životě. Další uvedl, že zkoušky, zmatky a rozpory, které přetrvávaly v jeho mysli, měly takový charakter, že byl v pokušení všechno vzdát. Cítil, že pro něj není naděje, aniž bude moci obdržet více Kristovy milosti. Ale vlivem setkání prožil změnu srdce a měl lepší poznání spasení skrze víru v Krista. Pochopil, že je to jeho přednost být ospravedlněn z víry. Měl pokoj s Bohem a se slzami v očích vyznával, jaká úleva a požehnání vstoupilo do jeho duše. Při každém společném shromáždění lidé vydávali svědectví o pokoji, uklidnění a radosti, kterou našli v přijatém světle.

Děkujeme Pánu z celého srdce, že máme vzácné světlo, které má být předloženo lidu, a těší nás, že máme poselství pro tuto dobu, které je přítomnou pravdou. Zpráva, že Kristus je naše spravedlnost, přinesla úlevu mnoha, mnoha duším a Bůh říká svému lidu: „*Jděte vpřed.*“ Poselství k laodicejské církvi lze aplikovat na náš stav. Jak jasně je vykreslen stav těch, kteří si myslí že mají celou pravdu, kteří se pyšní svým poznáním Slova Božího,^{FW 83} zatímco jeho posvěcující moc není znát v jejich životech. V jejich srdcích schází vůně Boží lásky, ale je to právě tato vůně lásky, která činí z Božího lidu světlo světa.

Laodicejské poselství

Věrný svědek říká studené církvi bez života a bez Krista: „*Znám skutky tvé, že ani jsi studený ani horký; ó bys studený byl aneb horký. Ale že jsi vlažný, a ani studený ani horký, vyvrhnu tě z úst*“ Zj 3,15.16. Povšimněte si následujících slov: „*Neboť pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý,*“ Zde je představen lid, který se pyšní svým vlastnictvím duchovního poznání a výsad. Ale oni neodpověděli na nezasloužená požehnání, která jim Bůh udělil. Jsou plni vzpoury, nevděčnosti a zapomnětlivosti vůči Bohu. Ale Bůh s nimi přesto jedná tak, jako milující, odpouštějící otec jedná s nevděčným, svévolným synem. Vzpírají se Jeho milosti, zneužívají Jeho přednosti, podceňují Jeho příležitosti a jsou spokojeni, když klesají do uspokojení, do naříkavé nevděčnosti, prázdného formalismu a pokrytecké neupřímnosti. S farizejskou pýchou se chvástají, dokud o nich není řečeno: „*Pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a ničeho nepotřebuji*“ verš 17.

Neposílá Pán Ježíš jedno poselství za druhým, poselství pokárání, varování a naléhavé prosby těm samolibým? Nejsou Jeho rady opovrhovány a zavrhovány? Nenakládá se s Jeho vyvolenými posly s pohrdáním a nejsou jejich slova přijímána jako plané pohádky? Kristus vidí to, co člověk nevidí. Vidí hříchy, které nebudou-li vyznány, vyčerpají trpělivost trpělivého Boha. Kristus se nemůže přimlouvat za jména těch, kteří jsou spokojeni ve své vlastní soběstačnosti.^{FW 84} Nemůže stále prosit za lid, který necítí žádnou potřebu Jeho pomoci, který tvrdí, že zná a vlastní všechno.

Velký Vykupitel se představuje jako nebeský obchodník, který s nákladem bohatství obchází dům od domu a nabízí své drahocenné zboží a říká: „*Radím, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaz kollyrium, abys viděl. Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čič pokání. Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvěře, vejdu k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.*“ Zj 3,18-20.

Zvažme svůj stav před Bohem; věnujme pozornost radě Věrného svědka. Ať nikdo z nás není naplněn předsudky, jako byli Židé, že světlo nemohlo vejít do jejich srdcí. Ať Kristus o nás nemusí říci to, co řekl o nich: „*Ale nechcete přijít ke mně, abyste život měli.*“ Jan 5,40.

Na každém shromáždění po zasedání Generální konference duše horlivě přijímaly vzácné poselství o Kristově spravedlnosti. Děkujeme Bohu, že existují duše, které si uvědomují, že potřebují něco, co nemají - zlaté víry, a lásky, bílý oděv Kristovy spravedlnosti a oční mast duchovního rozeznání. Budete-li vlastnit tyto vzácné dary, nebude chrám lidské duše jako znesvěcená svatyně. Bratři a sestry, volám k vám ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, abyste pracovali tam, kde pracuje Bůh. Nyní je den, kdy k tomu máte příležitost a přednost.

FW 85

Poslušnost a posvěcení

Článek ze Sings of the Times, 19.5.1890.

„*A chodte v lásce, jako i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou.*“ Ef 5,2. Ve vši plnosti svého božství, ve vši slávě svého neposkvrněného lidství dal Kristus sebe za nás jako oběť plnou a zdarma a každý, kdo k Němu přichází, by Ho měl přijmout, jako by byl tím jediným, za koho tato cena byla zaplacená. Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu budou všichni oživeni, protože poslušný bude vzkříšen k nesmrtelnosti a přestupník povstane ze smrti, aby podstoupil smrt, odplatu za přestoupený zákon.

Posvěcení je poslušnost Božího zákona. Mnozí mají mylné představy o tomto díle, ale Ježíš se modlí za své učedníky, aby mohli být posvěceni skrze pravdu a dodal: „*Slovo tvé pravda jest*“ Jan 17,17. Posvěcení není nějaké dílo okamžiku, ale je to dílo stále postupující vpřed, stejně jako poslušnost je nepřetržitě trvající. Tak dlouho, dokud nám satan bude podstrkávat svá pokušení, bude muset být znovu a znovu bojován boj o vítězství nad sebou samým, ale poslušností bude pravda posvěcovat duši. Ti, kteří jsou věrní pravdě, budou skrze Kristovy zásluhy přemáhat všechnu slabost charakteru, která je vedla k tomu, aby se nechali utvářet nejrůznějšími životními okolnostmi.

Satanův podvod a léčka

Mnozí zaujali názor, že nemohou hřešit, protože jsou posvěceni, ale to je klamná léčka toho zlého. Jsme ve stálém nebezpečí pádu do hřichu, ^{FW 86} protože Kristus nás varuje, abychom bděli a modlili se, jinak upadneme do pokušení. Jestliže jsme si vědomi slabosti svého já, nebudeme sebedůvěřiví a nedbalí nebezpečí, ale budeme cítit nutnost hledat Zdroj naší síly, Ježíše, naši spravedlnost. Budeme chodit v pokání a lítosti, se zoufalým vědomím své vlastní omezené slabosti se budeme učit, že se musíme denně odvolávat na zásluhy Kristovy krve, abychom se mohli stát nádobami vhodnými pro to, aby je Mistr mohl použít.

Budeme-li takto závislí na Bohu, nebudeme nalezeni, jak bojujeme proti pravdě, ale bude nám umožněno zaujmout to pravé stanovisko. Měli bychom lpět na učení Bible a nenásledovat zvyky a tradice světa, nebo výroky a činy lidí.

Když povstávají bludy a jsou vyučovány jako biblická pravda, pak ti, kteří mají spojení s Kristem, nebudou věřit tomu, co říká kazatel, ale jako Berienští budou denně zkoumat Písma, jestli tomu tak je. Když zjistí, co říká slovo Páně,

postaví se na stranu pravdy. Budou slyšet hlas věrného Pastýře, který říká: „*To je ta cesta, chodte po ní.*“ Tak budete vychováni k tomu, abyste z Bible učinili svého rádce, a hlas někoho cizího nebudete ani slyšet, ani následovat.

Dvě lekce

Má-li být duše očištěna, povznesena a připravena pro nebeské dvory, musí se naučit dvěma lekcím - sebeobětavosti a sebeovládání. Někteří se tyto dvě lekce naučí lehčeji než ostatní, protože jsou cvičeni prostou kázní, kterou jim Pán dává v něžnosti a lásce. Někteří vyžadují pomalou kázeň utrpení, aby očišťující oheň mohl očistit jejich srdce od pýchy a soběstačnosti, od pozemské žádostivosti a sebelásky, aby se mohlo objevit pravé zlato charakteru a aby se mohli stát vítězi skrze Kristovu milost.

Láska Boží posílí duši a skrze ^{FW 87} moc zásluh Kristovy krve, můžeme stát neporušení uprostřed ohně pokušení a zkoušek. Ale nikdo jiný není pro naši spásu nic platný než Kristus, naše spravedlnost, který je pro nás učiněn moudrostí, posvěcením a vykoupením.

Pravé posvěcení není nic více ani méně, než milovat Boha z celého srdce, chodit bez úhony podle Jeho příkázání a nařízení. Posvěcení není pocit, ale nebeská zásada, která přivádí všechny žádosti a touhy pod kontrolu Ducha Božího. Toto dílo je konáno skrze našeho Pána a Spasitele.

Falešné posvěcení neoslavuje Boha, ale vede ty, kteří je hlásají, k vyvyšování a oslavování sebe. Všechno, co prožíváme - radost i soužení - všechno co nezrcadlí Krista, neukazuje na Něho jako na svého původce, nepřináší Jemu slávu a neztrácí ze zřetele sebe, není pravou křesťanskou zkušeností.

Když Duch svatý vstoupí do duše milost Kristovu, stane se její vlastník pokorným v duchu a bude vyhledávat společnost těch, kteří hovoří o nebeských věcech. Potom vezme Duch věci Kristovy a ukáže nám je a bude oslavovat ne příjemce, ale Dárce. Budete-li tedy mít svatý Kristův pokoj ve svém srdci, budou vaše ústa naplněna chválou a díkyčiněním Bohu. Vaše modlitby, plnění povinností, dobročinnost, sebezapření, nebudou tématy vašich myšlenek ani slov, ale budete velebit Toho, kdo za vás dal sebe, když jste byli ještě hříšníky. Řekněte: „Odevzdávám se Ježíši. Našel jsem Toho, o kterém psal Mojžíš v zákoně a proroci!“ Budete-li Ho chválit, budete mít vzácné požehnání a všechna chvála a sláva za to, co je konáno vašim prostřednictvím, bude přinesena znovu Bohu.

Ne nespoutaný a nezkrotný

Kristův pokoj není nespoutaný, nezkrotný element, ^{FW 88} neprojevuje se hlasitými projevy a tělesným cvičením. Kristův pokoj je pokoj inteligentní, nenutí ty, kteří jej vlastní, aby nosili znamení fanatismu a výstřednosti. Není to chvilkový podnět, ale vyzařování od Boha.

Když Spasitel udělí do duše svůj pokoj, srdce bude v dokonalém souladu se Slovem Božím, protože Duch a Slovo se shodují. Pán ctí své Slovo při všem svém jednání s lidmi. Je to Jeho vlastní vůle, Jeho vlastní hlas, je zjeveno lidem a Bůh nemá žádnou novou vůli, novou pravdu kromě svého slova, kterou by odhalil svým dětem. Pokud máte nějakou úžasnou zkušenost, která není v souladu s vyjádřenými směrnicemi Božího Slova, klidně o ni můžete pochybovat, protože nemá svůj původ v nebi. Kristův pokoj přichází skrze poznání Ježíše, kterého zjevuje Bible.

Pokud čerpáme štěstí z vedlejších zdrojů, a ne z božské studnice, bude tak proměnlivé jako měnící se okolnosti, které je způsobují. Ale Kristův pokoj je stálý a trvalý. Není závislý na žádné životní okolnosti, na množství světského majetku nebo na počtu pozemských přátel. Kristus je studnicí živé vody a štěstí a pokoj čerpaný z Něho nikdy nezklame, protože On je pramenem života. Ti, kteří Mu důvěřují, mohou říci: „*Bůh je naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová. A protož nebudeme se báti, byť se pak i země podvrátila,*

a zpřevracely se hory do prostřed moře. Byť i ječely, a kormoutily se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho. Potok a pramenové jeho obveselují město Boží, nejsvětější z příbytků Nejvyššího.“ Žalm 46,2-5.

Máme důvod být bez přestání vděční Bohu za to, že Kristus svým dokonalým životem poslušnosti znovu vydobyl nebe, které Adam ztratil svou neposlušností. Adam zhřešil a Adamovy děti sdílejí jeho vinu s jejími následky. Ale Ježíš nesl vinu Adama a všech Adamových dětí, které utíkají ke Kristu, k druhému Adamovi, aby unikly odplatě za přestoupení. ^{FW 89} Ježíš znovu získal nebe pro člověka tím, že podstoupil zkoušku, v níž Adam neuspěl, protože dokonale zachoval zákon a všichni, kteří správně chápou plán vykoupení, pochopí, že nemohou být spaseni, když pokračují v přestupování svatých Božích nařízení. Musí zanechat přestupování zákona a pevně se uchopit Božích zaslíbení, která jsou nám dostupná skrze Kristovy zásluhy.

Nevěřte v člověka

Naše víra nemá spočívat ve schopnostech člověka, ale v moci Boží. Jsme v nebezpečí důvěřovat lidem, i když mohou být tito lidé použiti jako Boží nástroje k vykonání velkého a dobrého díla. Kristus musí být naší silou a naším útočištěm. Nejlepší z lidí mohou odpadnout od své neochvějnosti a nejlepší náboženství, když se zkaží, je dokonce tím nejnebezpečnějším díky vlivu, který má na mysl člověka. Čisté, živé náboženství spočívá v poslušnosti každého slova, vycházejícího z úst Božích. Spravedlnost vyvyšuje národ a její nedostatek snižuje a ničí člověka.

„Věř, jenom věř!“

Z kazatelen dnes zaznívají slova: „Věř, jenom věř. Měj víru v Krista; nemusíš nic dělat - nemáš nic společného se starým zákonem, jenom věř v Krista.“ Jak se to liší od slov apoštola, který tvrdí, že víra bez skutků je mrtvá. Říká: „*Budte pak činitelé slova, a ne posluchači toliko, oklamávající sami sebe*“ *Jak 1,22*. Musíte mít takovou lásku, která pracuje láskou a očišťuje duši. Mnozí se snaží nahradit bezúhonnost povrchní vírou a myslí si, že skrze ni získají spasení.

Pán v dnešní době požaduje to, co požadoval po Adamovi a Evě - dokonalou poslušnost Božího zákona. Musíme mít spravedlnost bez závady, bez poskvrny. Bůh dal svého Syna, aby zemřel za tento svět, ale On nezemřel, aby zrušil zákon, který je svatý, spravedlivý a dobrý. ^{FW 90} Kristova oběť na Golgátě je nevyvratitelným důkazem, který ukazuje na neměnnost zákona. Jeho trest pocítil Syn Boží místo provinivšího se člověka, aby skrze Jeho zásluhy mohl hříšník získat ctnosti Jeho neposkvrněného charakteru vírou v Jeho jméno.

Hříšníkovi byla poskytnuta druhá příležitost, zachovávat Boží zákon v síle svého božského Vykupitele. Golgatský kříž navždy odsoudil myšlenku, kterou satan předkládá křesťanskému světu, že Kristova smrt nezrušila pouze předobrazný systém obětí a obřadů, ale i nezměnitelný zákon Boží, základ Jeho trůnu, odraz Jeho charakteru.

Všemi možnými prostředky se satan snaží zbavit oběť Božího Syna veškerého účinku, prohlásit obmytí hříchů za bezcenné a Jeho misii za neúspěšnou. Prohlašuje, že Kristovou smrtí se stala poslušnost zákona nedůležitá a hříšníkovi je dovoleno přijít do přízně svatého Boha bez odpuštění jeho hříchů. Tvrdí, že měřítko Starého zákona bylo v evangeliu sníženo a že lidé mohou přicházet ke Kristu, ne aby byli zachráněni od svých hříchů, ale ve svých hříších.

Ale když Jan spatřil Ježíše, řekl o Jeho poslání: „*Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.*“ *Jan 1,29*. Pro každou kající duši zní poselství: „*Podtež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barevný, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.*“ *Iz 1,18*.

Přivlastňování si Kristovy spravedlnosti

Článek „Duchovní slabost nelze omluvit“ z Review and Herald 1.7.1890. Část v 1 SM 363-364.

Ti, kteří cele věří v Kristovu spravedlnost, vzhlížejí k Němu v živé víře, znají Ducha Kristova a Kristus zná je. Prostá víra umožňuje věřícímu, aby sám sebe považoval za skutečně zemřelého hříchu a živého Bohu skrze Ježíše Krista našeho Pána. Spasení jsme milostí skrze víru, a to ne sami z sebe; dar jest to Boží. Kdybychom se snažili objasnit tato vzácná zaslíbení moudrým tohoto světa, jenom by se nám vysmáli, protože „*tělesný člověk nechápe těch věcí, které jsou Ducha Božího; neboť jsou jemu bláznovstvím, aniž jich může poznati, protože ony duchovně mají rozsuzovány býti.*“ 1Kor 2,14.

Když se Ježíš chystal vystoupit na výsost, řekl svým učedníkům: „*A já prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky. Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout. Neboť nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a ve vás bude.*“ Jan 14,16.17. A ještě řekl: „*Kdo by měl přikázání má a ostříhal jich, on jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a já jej budu milovat, a zjevím jemu samého sebe.*“ verš 21.

Mnozí nacházejí uspokojení v tom, že se ztotožňují s falešným učením, které říká, že nemusí dojít k narušení vztahu nebo k odstranění rozdílu mezi nimi a světem. Ale dítky Boží musí nést svědectví pravdy, nejen perem a hlasem,^{FW 92} ale i duchem a charakterem. Náš Spasitel prohlašuje, že svět nemůže přijmout Ducha pravdy. Tito lidé nemohou rozpoznat pravdu, protože neznají Krista, Auctora pravdy. Vlažní učedníci, nemilosrdní vyznavači, kteří nejsou prostoupeni Duchem Kristovým, nejsou schopni rozeznat vzácnost Jeho spravedlnosti, ale usilují o to, aby prosadili svou vlastní spravedlnost.

Svět hledá věci tohoto světa - byznys, světskou úctu, obdiv, sobecké uspokojení. Kristus se snaží zlomit toto kouzlo, které lidi od Něho vzdaluje. Snaží se upřít pozornost lidí k budoucímu světu, který se satanovi podařilo zahalit svým stínem. Kristus vnáší věčný svět do rámce lidského vidění, ukazuje lidem na Jeho přitažlivost, vypráví jim, že pro ně připraví příbytky, znovu přijde a přijme je k sobě. Je to satanův plán natolik naplnit mysl nezřízenou láskou k smyslným věcem, že láska Boží a touha po nebi bude vypovězena ze srdce...

Jsme povolání, abychom byli věrnými šafáři

Bůh povolává ty kterým svěřil své hřivny, aby prokázali, že jsou věrnými šafáři. Pán chce, abychom dali všechny věci časného zájmu v srdci a myšlenkách až na druhé místo. Ale satan chce, abychom záležitostem země věnovali první místo v našich životech. Pán chce, abychom dosáhli věcí, které jsou úžasné. Ukazuje nám spor, do kterého se musíme zapojit, zjevuje charakter a plán vykoupení. Otevírá před vámi nebezpečí, se kterým se setkáte, sebezapření, která se po vás budou vyžadovat, a prosí vás, abyste si spočítali náklady. A přitom vás ujišťuje, že když se horlivě zapojíte do sporu, božská moc se spojí s lidským úsilím.

Křesťanův boj není veden proti tělu a krvi, ale proti vládám, proti mocnostem, proti duchovním silám zla v oblasti nebeské. Křesťan se musí potýkat s nadpřirozenými silami, ale není opuštěn, aby se sám účastnil tohoto sporu.^{FW 93} Spasitel je vůdcem jeho spasení a s Ním může být člověk více než vítězem.

Vykupitel světa by nenechal člověka v nevědomosti o tom, jaké prostředky satan používá.- Velké sdružení zla je namířeno proti těm, kteří zvítězí, ale Kristus nám umožňuje nahlédnout do věcí, které se nevidí, na armádu nebes, která se formuje kolem těch, kteří milují Boha, aby je zachránila. Nebeští andělé se zajímají o člověka. Moc Všemohoucnosti je ke službě těm, kteří důvěřují Bohu. Otec přijímá Kristovu spravedlnost ve prospěch jeho následovníků a ti jsou obklopeni světlem a svatostí, kterou satan nemůže proniknout. Hlas Vůdce naše-

ho spasení mluví k Jeho následovníkům a říká: „Budte dobré mysli; já jsem přemohl svět. Já jsem vaše obrana, postupujte vpřed k vítězství.“

Golgatský kříž

Skrze Krista je člověku umožněna obnova a zároveň i smíření. Propast, která byla učiněna hříchem, je překlenuta golgatským křížem. Celé výkupné zaplatil Ježíš svou bezúhonností, kterou je hříšníkovi odpuštěno a je přitom zachována spravedlnost zákona. Všichni kdo věří, že Kristus je smírčí obětí, mohou přijít a obdržet odpuštění svých hříchů, protože Kristovými zásluhami se otevřelo spojení mezi Bohem a člověkem. Bůh mne může přijmout jako své dítě a já se k Němu mohu hlásit a radovat se v něm jako ve svém milujícím Otci.

Musíme své nebeské naděje soustředit pouze na Krista, protože On je naším Zástupcem a Ručitelem. Přestoupili jsme Boží zákon a ze skutků zákona nebude ospravedlněno žádné tělo. Nejlepší snaha, kterou člověk může ve své vlastní síle vyvinout, je bezcenná, má-li učinit zadost svatému a spravedlivému zákonu, který byl přestoupen, ale skrze víru v Krista se může dožadovat spravedlnosti Syna Božího, která je naprosto dostačující. Kristus uspokojil požadavky zákona, vykonal pro něho smíření, aby „každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Opravdová víra si přivlastňuje Kristovu spravedlnost a hříšník je učiněn vítězem spolu s Kristem, protože je učiněn účastníkem božské přirozenosti, a tak je spojeno božství s lidstvím.

Člověk, který se pokouší dosáhnout nebe svými vlastními skutky, tím, že zachovává zákon, se snaží o nemožné. Člověk nemůže být zachráněn bez poslušnosti, ale jeho skutky by neměly být z něho. Kristus by v něm měl působit chtění i činění podle dobře libé vůle své. Pokud by se člověk mohl spasit svými vlastními skutky, měli by v sobě něco, v čem by se mohl radovat. Úsilí získat spasení, které člověk vynakládá z vlastní síly, je znázorněno obětí Kaina. Vše, co člověk dělá bez Krista, je znečištěno sobectvím a hříchem. Ale co je tepané vírou, může Bůh přijmout. Snažíme-li se získat nebe skrze Kristovy zásluhy, duše bude dělat pokrok: „*Patřice na Vůdce a Dokonavatele víry,*“ můžeme jít od síly k síle, od vítězství k vítězství, protože skrze Krista vykonal Boží milost naše dokonalé spasení.

FW 95

Víra a skutky jdou ruku v ruce

Článek v *Sings of the Times*, 21.7.1890, pod názvem „Co mám činit, abych dědičně obdržel život věčný?“

Ježíš zemřel, aby zachránil svůj lid od jeho hříchů, a vykoupení v Kristu znamená skončit s přestupováním Božího zákona a osvobodit se ode všech hříchů. Žádné srdce, v němž je nepřátelství vůči Božímu zákonu, není v souladu s Kristem, který trpěl na Golgatě, aby obhájil a vyvýšil tento zákon před vesmírem.

Ti, kteří opovážlivě hovoří o svatosti, podávají důkaz o tom, že sami sebe nevidí ve světle zákona. Nejsou duchovně osvíceni a neoškliví si veškeré sobectví a pýchu. Ze rtů poskvrněných hříchem vycházejí tak rozporné výroky: „Jsem svatý, jsem bezhříšný. Ježíš mne učí, že zachovám-li zákon, odpadl jsem od milosti. Zákon je otrocké jho.“ Pán říká: „*Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo ke stromu života, a aby branami vešli do města.*“ Zj.22,14. Měli bychom pečlivě studovat Boží Slovo, abychom mohli přijít ke správným rozhodnutím a podle toho jednat, protože teprve potom budeme poslouchat Slovo a budeme v souladu se svatým Božím zákonem.

Nespasen skrze zachovávání zákona, ani v neposlušnosti

Protože máme žít v souladu s Božím zákonem a nejsme spaseni ze skutků zákona, přesto nemůžeme být spaseni bez poslušnosti. Zákon je měřítko, kterým se měří charakter. Ale Boží přikázání nemůžeme zachovávat bez obnovující Kristovy milosti. Jedině Ježíš nás může očistit od veškerého hříchu. Nespasí nás zachovávání zákona,^{FW 96} ani nás Bůh nespasí v neposlušnosti zákona.

Naše láska ke Kristu bude úměrná hloubce našeho přesvědčení o hříchu a ze zákona je poznání hříchu. Ale díváme-li se na sebe, vzhlédněme k Ježíši, který dal sebe za nás, aby nás mohl vykoupit ze vší nepravosti. Vírou se pevně uchopíte Kristových zásluh a uplatní se krev očišťující duši. Čím jasněji vidíme zlo a nebezpečí, kterému jsme vystaveni, tím vděčnější máme být za vykoupení skrze Krista. Kristovo evangelium nedává člověku oprávnění porušovat zákon, protože právě přestoupením zákona byly otevřeny stavidla bídy, která zaplavila náš svět.

Dnes je hřích stejně zhoubný, jako byl v době Adama. Evangelium neslibuje Boží přízeň nikomu, kdo v zatvrzelosti porušuje Boží zákon. Zkaženost lidského srdce, vina přestoupení, zkáza hříchu, to vše je shlazeno křížem, kterým nám Kristus prorazil únikovou cestu.

Učení plné podvodů

Samospravedlnost je nebezpečím tohoto věku. Odděluje duši od Krista. Ti, kteří důvěřují své vlastní spravedlnosti, nemohou pochopit, jak dochází ke spasení skrze Krista. Nazývají hřích spravedlností a spravedlnost hříchem. Nedovedou ocenit zlo přestoupení, nechápou hrůzu zákona, protože si neváží Božího mravního měřítka. Důvod, proč je v těchto dnech tolik nepravých obrácení, je v tom, že Boží zákon je velice nízko oceňován. Místo Božího měřítka spravedlnosti vyzvedli lidé svá vlastní měřítka, kterými měří charakter. Dívají se přes sklo a zamlženě předkládají lidem falešné názory na posvěcení, a tak vzbuzují egoismus, pýchu a samospravedlnost. Učení o posvěcení, které mnozí obhajují, je plné podvodu, protože lichotí přirozenému srdci. Ale tou nejlaskavější věcí, kterou lze hříšníkově kázat,^{FW 97} je pravda o závazných požadavcích Božího zákona. Víra a skutky musí jít ruku v ruce, protože víra bez skutků je mrtvá, když je sama.

Zkušební kámen učení

Prorok předkládá pravdu, kterou bychom měli zkoušet všechna učení. Říká: „K zákonu a svědectví! Pakli nechějí mluvit podle slova toho, je to proto, že v nich není žádného světla“ Iz 8,20. Ačkoli tento svět oplývá chybami, neexistuje žádný důvod, proč by lidé museli zůstat v klamu. Pravda je jasná - a v kontrastu s bludem lze rozeznat její charakter. Všichni, kdo jsou předmětem Boží milosti, mohou porozumět, co se po nich žádá. Vírou můžeme svůj život přizpůsobit měřítku spravedlnosti, protože si můžeme přivlastnit Kristovu spravedlnost.

Pravidlo pravého posvěcení nalezne ten, kdo poctivě hledá pravdu ve Slově Božím. Apoštol říká: „A protož není již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podle těla, ale podle Ducha... Neboť co bylo nemožné pro zákon, jelikož byl mdlý pro tělo, to učinil Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hříchu, a příčinou hříchu, potupil hřích na těle, aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podlé těla, ale podlé Ducha. Ti zajisté, kteříž jsou podlé těla, chutnají to, což jest těla, ale ti kteříž podlé Ducha, to, což jest Ducha. Neboť myšlení těla jest smrt, myšlení pak Ducha život a pokoj. Protože myšlení těla jest nepřítelkyně Bohu; neboť zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti. Protož ti, kteříž jsou v těle, Bohu se libiti nemo-

hou. Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž Duch Boží ve vás přebývá.“
Řím 8,1-9.

FW 99

Nástin zkušenosti z ospravedlnění z víry

Úryvek z článku v Review and Herald z 4.11.1890, nazvaného „Kristus - cesta života.“ Vydáno v ISM 365-368.

*“Přišel Ježíš do Galilee, káže evangelium království Božího, a pravě: Že se naplnil čas, a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání, a věřte evangelium.“
Mr 1,14.15.*

Pokání je spojeno s vírou a v evangeliu je na ně položen důraz jako na základ pro spasení. Pavel kázal pokání. Řekl: „*Jak jsem ničeho nepominul, co by užitečného bylo, abych vám neoznámil, a neučil vás vůbec zjevně i po domích, svědectví vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu a o víře v Pána našeho Ježíše Krista.*“ Sk 20,20.21. Bez pokání není spasení. Žádný nekající se hříšník nemůže svým srdcem uvěřit k spravedlnosti. Pokání popisuje Pavel jako zbožnou lítost nad hříchem, která „*pokání k spasení působí*“ 2Kor 7,10. Takové pokání nemá ve své podstatě nic společného se zásluhou, ale připravuje srdce na přijetí Krista jako jediného Spasitele, jedinou naději ztraceného hříšníka.

Když se hříšník dívá na zákon, je mu objasněna jeho vina, která se usadí v jeho svědomí, a hříšník je odsouzen. Jeho jediná útěcha a naděje je v pohledu na golgatský kříž. Když se odváží spolehnout na zaslíbení a vezme Boha za slovo, vejde do jeho duše uvolnění a pokoj.^{FW 100} Volá: „Pane, ty jsi slíbil, že spasiš každého, kdo k tobě přijde ve jménu tvého Syna. Jsem ztracený, bezmocný, zoufalý. Pane, zachraň mne, nebo zahynu.“ Jeho víra se drží pevně Krista a hříšník je před Bohem ospravedlněn.

Přestože Bůh může být spravedlivý a ospravedlňovat hříšníka skrze Kristovy zásluhy, žádný člověk nemůže příkryt svou duši oděním Kristovy spravedlnosti, dokud žije ve vědomém hříchu nebo zanedbává vědomé povinnosti. Než může dojít k ospravedlnění, požaduje Bůh naprosté odevzdání srdce. A aby ospravedlnění pro člověka bylo zachováno, musí existovat stálá poslušnost skrze činnou, živou víru, která pracuje láskou a očišťuje duši.

Jakub píše o Abrahamovi a říká: „*Abrahám otec náš zdali ne z skutků ospravedlněn jest, obětovav syna svého Izáka na oltář? Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho, a z skutků víra dokonalá byla? A tak naplněno jest písmo, rkoucí: I uvěřil Abraham Bohu, a počteno jest jemu za spravedlnost, a přítelem Božím nazván jest. Vidíte-li tedy, že ze skutků ospravedlněn bývá člověk, a ne z víry toliko?*“ Jak 2,21-24. Aby byl člověk ospravedlněn z víry, musí ve víře dospět tak daleko, že bude ovládat pocity a pohnutky srdce, a víra se zdokonaluje poslušností.

Víra podmínkou zaslíbení

Bez Kristovy milosti je hříšník v zoufalé situaci, nic pro něj nelze vykonat. Ale skrze božskou milost je člověku udělena nadpřirozená moc a tato moc pracuje v mysli, srdci a charakteru. Propůjčením Kristovy milosti je hřích rozpoznán ve své ohavné přirozenosti a nakonec vyhnán z chrámu duše. Milostí jsme přivedeni do společenství s Kristem, abychom s Ním byli spojeni v díle spasení. Víra je podmínkou, za které Bůh slibuje hříšníkům odpuštění, ne proto, že by ve víře byla nějaká ctnost, a spasení bylo zaslouženo,^{FW 101} ale proto, že se víra může pevně uchopit Kristových zásluh - léku na hřích. Víra může zastoupit Kristovou dokonalou poslušností hříšníkovo přestoupení a odpadnutí. Věří-li hříšník, že Kristus je jeho osobním Spasitelem, Bůh podle svých spolehlivých zaslíbení jeho hříchy odpouští a zdarma ho ospravedlňuje. Kající se duše si uvědomuje, že k jejímu ospravedlnění dochází díky Kristu, jako jejímu Zástupci a Ručiteli, protože Kristus za něj zemřel a je jeho smířením a spravedlností.

„Uvěřil pak Abraham Bohu. i počteno jemu za spravedlnost. Kdož skutky činí, tomu odplata nebývá počtena podlé milosti, ale podlé dluhu. Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost.“ Řím 4,3-5. Spravedlnost je poslušnost zákona. Zákon požaduje spravedlnost, a tu hříšník zákonu dluží. Je však neschopen ji splnit. Jediným způsobem, jakým může dosáhnout spravedlnosti, je víra. Vírou může přinést Bohu Kristovy zásluhy a Pán klade poslušnost svého Syna na účet hříšníka. Kristova spravedlnost je přijímána na místo hříšníkova nedostatku. Bůh přijímá kající a věřící duši, odpouští jí, ospravedlňuje ji, nakládá s ní, jako by byla spravedlivá, a miluje ji, jako miluje svého Syna. Tak je víra počtena za spravedlnost a duše, které bylo odpuštěno, postupuje od milosti k milosti, od světla k většímu světlu. S radostí může říci: „Ne ze skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podlé milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého; Kteréhož vylil na nás hojně, skrze Ježukrista Spasitele našeho. Abychom, ospravedlnění jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději života věčného.“ Tit 3,5-7.

Dále je psáno: „Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho, kteří ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplození jsou.“ Jan 1,12.13. Ježíš řekl: „Nenarodí-li se kdo znovu,^{FW 102} nemůže viděti království Božího.“ Jan 3,8. „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“ verš 5. Není to nízká laťka, která je nám nastavena, protože se máme stát Božími dětmi. Máme být spaseni jako jednotlivci a v den zkoušky budeme moci od sebe rozeznat toho, kdo Bohu sloužil, od toho, kdo Bohu nesloužil. Jsme spasení jako jednotliví věřící v Pána Ježíše Krista.

Mnozí opouštějí správnou cestu vlivem toho, že si myslí, že se do nebe musí vyšplhat, že musí udělat něco pro to, aby si zasloužili Boží přízeň. Snaží se zdokonalit sami svým úsilím. To nemohou nikdy uskutečnit. Kristus připravil cestu tím, že zemřel jako naše Oběť, žil jako náš veliký Příklad a stal se naším velkým Veleknězem. Říká: „Já jsem ta cesta, pravda i život“ Jan 14,6. Pokud bychom se mohli nějakým svým úsilím dostat jenom o krok dál, Kristova slova by neplatila. Ale přijímáme-li Krista, objeví se dobré skutky jako ovoce toho, že jsme na cestě života, že Kristus je naší cestou a že následujeme tu pravou cestu, která vede do nebe.

On se stává naší spravedlností

Kristus se dívá na ducha, a když vidí, jak neseme své břímě vírou, Jeho dokonalá svatost nahrazuje naše nedostatky. Vykonáme-li to nejlepší, čeho jsme schopni, stává se naší spravedlností. Tato spravedlnost se zmocňuje každého paprsku světla, který nám Bůh posílá, aby nás učinil světlem světa. - Letter 33, 1889.

FW 103

To je ospravedlnění z víry

Část rukopisu 21, 1891, napsaného 27.2.1891, vydáno 6BC 1070.1071.

Když kající se hříšník, zkroušený před Bohem, poznává Kristovo smíření v jeho prospěch a přijímá toto smíření jako svou jedinou naději v tomto i budoucím životě, jeho hříchy jsou odpuštěny. To je ospravedlnění z víry. Každá věřící duše má svou vůli zcela se přizpůsobit Boží vůli a zůstat ve stavu pokání a pokory, projevovat víru ve smírčí zásluhy Vykupitele a postupovat od síly k síle, od slávy ke slávě.

Odpuštění a ospravedlnění je jednou a toutéž věcí. Skrze víru hříšník postupuje od postoje vzbouřence, dítěte hříchu a satana k postoji věrného poddaného Ježíše Krista, ne díky své vrozené dobrotě, ale proto, že Kristus ho adopcí přijímá za své dítě. Hříšník získává odpuštění svých hříchů, protože tyto hříchy

nese jeho Zástupce a Ručitel. Pán mluví ke svému nebeskému Otcí a říká: „To je mé dítě, dal jsem mu milost od odsouzení smrti, dávám mu svou životní pojistku - věčný život - protože jsem se postavil na jeho místo a trpěl za jeho hříchy. Je to můj milovaný syn.“ Tímto způsobem člověk, kterému je odpuštěno a který je oděn v nádherné roucho Kristovy spravedlnosti, stojí bez vady před Bohem.

Hříšník může chybovat, ale není bez milosti zavržen. Jeho jedinou nadějí však je pokání vůči Bohu a víra v Pána Ježíše Krista. Je to Otcovo výsadní právo odpouštět naše přestoupení a hříchy, protože Kristus vzal na sebe naši vinu a dal nám milost, připočetl nám svou vlastní spravedlnost. Jeho spravedlnost plně uspokojuje požadavky spravedlnosti.

Ospravedlnění je opakem odsouzení. Nezměrné Boží milosrdenství je prokazováno těm, kdo si je vůbec nezaslouží. Odpouští přestoupení a hříchy kvůli Ježíši, který se stal smířčí obětí za naše hříchy. Vírou v Krista je provinilý hříšník přiveden do přízně Boží a do pevné naděje na život věčný.

FW 105

Jsme přijati v Kristu

Článek v Sings of the Times 4.7.1892.

„Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří jemu, nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16. Toto je poselství pro svět, protože „každý“ znamená, že kdokoli a všichni, kteří vyhoví dané podmínce, se mohou těšit z tohoto požehnání. Všichni, kdo se dívají k Ježíši a věří v Něho jako ve svého osobního Spasitele, „nezahynou, ale budou mít život věčný.“ Byla učiněna všechna opatření, abychom mohli mít věčnou odměnu.

Kristus je naše Oběť, náš Zástupce, náš Ručitel, náš božský Prostředník. Je učiněn naší spravedlností, posvěcením a vykoupením. *„Neboť nevešel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž by byla předobrazem pravé, ale v samo nebe, aby nyní přítomný byl tváří Boží za nás.“ Žid 9,24.*

Přímiluva Krista v náš prospěch znamená, že Kristus předkládá Otcí své božské zásluhy - obětování sebe samého jako našeho Zástupce a Ručitele, neboť Kristus vystoupil na výsost, aby vykonal smíření za naše přestoupení. *„Pak-li by kdo zhřešil, přímiluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. A on je obětí slitování za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za všeho světa.“ 1.Jan 2,1.2.* *„V tom je láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obětí slitování za hříchy naše.“ 1.Jan 4,10.* *„A protož i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“ Žid 7,25*

Z těchto textů je zřejmé, že není Boží vůlí, ^{FW 106} abyste byli nedůvěřiví a mučili svou duši strachem, že vás Bůh nepřijme, protože jste hříšní a nehodní. *„Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám“ Jk 4,8.* Předložte Mu svůj případ a odvolávejte se na krev prolitou za vás na golgatském kříži. Satan vás bude obviňovat, že jste velkými hříšníky; vy to sice musíte uznat, ale můžete říci: „Vím, že jsem hříšník, a to je důvod, proč potřebuji Spasitele. Ježíš přišel na tento svět, aby spasil hříšníky. *„Krev Krista Ježíše Syna jeho očisťuje nás od všelikého hříchu“ 1Jan 1,7.* *„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný je Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“* Nemám žádnou zásluhu nebo dobrotu, pomocí níž bych se mohl dožadovat spasení, ale předkládám před Boha všeusmířující krev neposkvrněného Beránka Božího, který snal hřích světa. To je jediné co můžu říct na svou obhajobu. Ježíšovo jméno mi umožňuje přístup k Otcí. Jeho ucho, Jeho srdce je otevřené mým nejtísňivějším prosbám a naplní moje nejhlubší potřeby.“

To je ospravedlnění

Je to Kristova spravedlnost, která umožňuje, aby byl kající se hříšník přijat u Boha, a která vykonává jeho ospravedlnění. Ať byl jeho život jakkoli hříš-

ný, věří-li v Ježíše jako svého osobního Spasitele, stojí před Bohem v neposkvrněném rouchu Kristovy připočtené spravedlnosti.

Hříšník ještě nedávno mrtvý ve vinách a hříších je oživen vírou v Krista. Vírou vidí, že Ježíš je jeho Spasitel, který je navždy živý, schopný „dokonale spasit ty, kteříž přistupují skrze Něho k Bohu.“ Ve smíření učiněném pro něj vidí věřící člověk takovou šířku, délku, výšku a hloubku spasení, koupeného za tak nesmírnou cenu, že jeho duše je naplněna chválou a díkyčiněním. Jako v zrcadle vidí slávu Pána a je proměněn ve stejný obraz, jakoby Duchem Páně. Vidí roucho Kristovy spravedlnosti tkané na nebeském stavu, udržované poslušností,^{FW 107} a toto roucho je připočteno kající se duši skrze víru v Jeho jméno.

Když hříšník pozoruje nesrovnatelný půvab Ježíše, hřích už mu více nepřipadá přitažlivý, protože se dívá na „*Znameníějšího nežli deset tisíců jiných*“ a na „*Přežádostivého*“ *Pís 5,10.16* Na základě své osobní zkušenosti si uvědomuje, jakou moc má evangelium, jehož projektová velikost je srovnatelná pouze s velikostí jeho účelu.

Máme živého Spasitele. Není v Josefově nové hrobce. Vstal z mrtvých a vystoupil na výsosti jako Zástupce a Ručitel každé věřící duše. „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista*“ *Řím 5,1*. Hříšník je ospravedlněn skrze Ježíšovy zásluhy, a to je Božím potvrzením dokonalosti výkupného za člověka. Kristus byl poslušný až do smrti na kříži, a to je zárukou přijetí kajícího se hříšníka u Otce. Můžeme si potom dovolit kolísat mezi pochybností a vírou, vírou a pochybností? Ježíš je zárukou našeho přijetí u Boha. Stojíme v přízni před Bohem ne díky nějakým zásluhám v nás, ale díky naší víře v „Pána, naši spravedlnost.“

Ježíš stojí ve svatyni svatých a vystupuje v Boží přítomnosti za nás. Tam neustále předkládá svůj lid, dokonalý v Něm. Ale proto, že jsme takto zastoupeni před Otcem, nemáme si myslet, že smíme zneužívat Jeho milost a být neteční, lhotejní a neukáznění. Kristus není služebníkem hříchu. Jsme v něm dokonalí, jsme přijati v Milovaném, jedině když v Něm zůstáváme vírou.

Dokonalost nemůžeme nikdy dosáhnout skrze své vlastní dobré skutky. Duše, která hledí na Ježíše vírou, se zřiká své vlastní spravedlnosti. Pokládá se za nedokonalou, své pokání za nedostatečné, svou nejpevnější víru za nic jiného než slabost, svou nejceněnější obět' za nic a klesá v pokoře u nohou kříže. Ale ze zjevení Božího Slova promlouvá hlas.^{FW 108} V údivu slyší poselství: „*V něm jste dokonalí.*“ *Kol 2,10* Nyní nastává v duši hříšníka klid. Už nemusí bojovat o to, aby v sobě našel nějakou hodnotu, nějaké záslužné skutky, kterými by si získal Boží přízeň.

Pravda, kterou je těžké uchopit

Při pohledu na Beránka Božího, který sňal hříchy světa, nalézá člověk Kristův pokoj, protože k jeho jménu je připsáno odpuštění a on přijímá Slovo Boží: „*A v něm jste doplněni*“ *Kol 2,10*. Jak je to pro člověka, dlouho zvyklého žít pochybnost, těžké, aby pochopil tuto velkou pravdu! Ale jaký pokoj vnáší do duše, jaký aktivní život! Když v sobě hledáme spravedlnost, pro kterou bychom mohli být přijati u Boha, hledáme na špatném místě, neboť „*všickni zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.*“ *Řím 2,23* Máme se dívat na Ježíše, neboť „*my pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujícíce, v tž obraz proměnění býváme od slávy v slávu*“ *2Kor 3,18*. Svou dokonalost máte najít v tom, že se budete dívat na Beránka Božího, který sňal hříchy světa.

Stojí-li hříšník před rozbitým Božím zákonem, nemůže se očistit, ale když věří v Krista, je předmětem jeho nekonečné lásky a je oděn Jeho neposkvrněnou spravedlností. Za ty, kteří věří v Krista, se Ježíš modlil: „*Posvět' je v pravdě své, slovo tvé pravda jest... Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal. A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme*“ *Jan 17,17-22*. „*Otče spravedlivý, tebe svět nepoznal, ale já jsem tě poznal, a i tito poznali, že jsi ty*

mne poslal. A známé jsem jim učinil jméno tvé, a známé učiním, aby milováni, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.“ Jan 17,25-26

Kdo dokáže pochopit podstatu této spravedlnosti, ^{FW 109} která věřícího hříšníka zdokonaluje, představuje ho Bohu bez poskvrny a vrásky? Máme pevné Slovo Boží, že Kristus je pro nás učiněn spravedlností, posvěcením a vykoupením. Bůh zaručuje, že se můžeme spolehnout na Jeho slovo s bezvýhradnou důvěrou a těšit se z nejbohatších požehnání. „*Neboť sám Otec miluje vás, proto že jste vy mne milovali, a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel“ Jan 16,27.*

FW 111

Rada vedoucímu kazateli, jak představovat vztah mezi vírou a skutky

Část z dopisu A.T. Jonesovi 9.4.1893. Letter 44,1893. Vydáno ve Vybraných poselstvích, kniha první, str. 377-379.

Navštívila jsem jedno shromáždění, kde bylo přítomno velké množství věřících. V mém snu jste představovali otázku víry a vírou připočtené Kristovy spravedlnosti. Několikrát jsi opakoval, že skutky jsou k ničemu, že neexistují žádné podmínky. Tato věc byla představena v takovém světle, že jsem věděla, že lidé budou zmateni a neudělají si správnou představu o vztahu mezi vírou a skutky. Proto jsem se rozhodla, že ti napíšu... Uvedl jsi tuto věc příliš ostře. Existují podmínky, za kterých můžeme přijmout Kristovo ospravedlnění, posvěcení a Kristovu spravedlnost. Víím, co jsi myslel, ale zanechal jsi špatný dojem na mnoho lidí. I když dobré skutky nespasí ani jednu duši, přesto je nemožné, aby tyla jediná duše spasena bez dobrých skutků. Bůh nás spasí, ale platí přitom zákonitost, že musíme prosit, abychom mohli dostat, hledat, abychom mohli nalézt, a klepat, aby nám mohly být otevřeny dveře.

Kristus je ochoten „*dokonale spasit ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu.“ Žid 7:25 „Toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhu ven“ Jan 6,37.* Ve skutečnosti tyto věci chápeš stejně jako já, ale tím, jak jsi je vyjádřil, některé jsi popletl. A poté, co ses radikálně vyjádřil o skutcích, nemáš jasno ani sám v sobě, když se tě na tuto věc ptají ostatní, a nedovedeš stanovit správné zásady. ^{FW 112} Ty sám nejsi schopen uvést to, co jsi říkal, do souladu se svými vlastními zásadami a vírou.

Mladý muž přišel k Ježíši s otázkou: „*Mistře dobrý, co mám činit, abych život věčný dědičně obdržel?“ Mr 10,17.* A Kristus mu řekl: „*Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh. Chceš-li pak vejít do života, ostříhej přikázání.“* On mu řekl: „*Která?“* Ježíš jich několik citoval a mladý muž řekl: „*Všechno to ostříhal jsem od své mladosti. Čeho se mi ještě nedostává?“* Ježíš odpověděl: „*Chceš-li být dokonalým, jdi a prodej statek svůj, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi, a pojď, následuj mne.“* To jsou podmínky; Bible je plná podmínek. „*Usslyšev pak mládenec tu řeč, odešel, smuten jsa; neboť měl statku mnoho.“ (Mat 19:17.20-22)*

Body, které je třeba střežit

Když říkáš, že žádné podmínky neexistují, a když hovoříš příliš ze široka, zatěžuješ mysl lidí a někteří nemohou ve tvých vyjádřeních rozpoznat důslednost. Nechápu, jak mohou být tyto výrazy v souladu s jasnými výroky Slova Božího. Chraň prosím tyto body. Tato ostrá tvrzení ohledně skutků náš postoj nikdy neposílí. Tyto výrazy oslabují naše postavení, protože mnozí tě budou považovat za extrémistu a opomenou vzácné ponaučení, která pro ně máš o věcech, které nutně potřebují znát... Můj bratře, je to pro lidskou mysl těžké, aby uvažovala o těchto věcech, a nepopletla se jinými myšlenkami, které nejsou v souladu se Slovem. Pamatuj prosím, že co se týká Kristova učení byli mnozí z učedníků žalostně nevědomí, ale když na ně sestoupil Duch svatý, kterého jim Ježíš zaslíbil, který učinil z kolísavého Petra bojovného zastánce víry, došlo v jeho charak-

teru k velké změně! Ale neklad' překážku před duši, která je slabá ve víře a nepřekoná ji; překážku v podobě bombastických výkladů a výrazů.^{FW 113} Buď vždy důsledný, tichý, hluboce myslící a pevný. V ničem nezacházej do žádného extrému, ale drž se na pevné skále. Ó, drahý, drahý Spasitel. „*Kdo by měl přikázání má, a ostríhal jich, on je ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a já jej budu milovat, a zjevím jemu samého sebe.*“ Jan 14,21.

To je ta pravá zkouška - činění Kristových skutků. A to je důkaz lásky člověka k Ježíši. Ten, kdo činí Jeho vůli, podává světu praktický důkaz, že nese ovoce, které se projevuje poslušností, čistotou a svatostí charakteru...

Můj bratře, chod' opatrně s Bohem. Ale pamatuj, že oči některých lidí jsou k tobě soustředěně upjaty a očekávají, že překročíš hranici a zakopneš a padneš. Ale budeš-li se v pokoře držet Ježíše, vše je v pořádku...

Ve škole Kristově, kde se učíme, nemůžeme odpromovat a mít klid. Máme pracovat na plánu sčítání a Pán bude pracovat na plánu násobení. Stálou pílí budeme skrze Kristovu milost žít z plánu sčítání a upevňovat své povolání a vyvolení... „*Neboť to činíce, nepadnete nikdy. Tak zajisté hojně způsobeno vám bude vjití k věčnému království Pána našeho a Spasitele Jezukrista.*“ 2Pt 1,10.11.

FW 115

Člověk může být tak čistý ve svém okruhu působnosti, jako je Bůh ve svém

Úryvek z článku „Očišťuje se“ v Sings od the Times 20.6.1895.

„*Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Víme pak, že když se ukáže, podobni Jemu budeme; neboť viděti jej budeme tak, jakým jest.*“ 1.Jan 3,2. Dědictví lidu Božího se rozeznává vírou ve Slovo Boží. „*Toto je pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.*“ Jan 17:3

Vírou získávají děti Boží poznání Krista a těší se z naděje na to, že se objeví, aby soudil svět ve spravedlnosti. Potom jej uvidí takového, jaký je, a budou Mu podobni a budou navždy s Pánem. Spící svatí budou potom povoláni ze svých hrobů k slavné nesmrtelnosti. Až přijde den vykoupení, rozlišíte od sebe toho, kdo sloužil Bohu, od toho, kdo Mu nesloužil. Až Kristus přijde, budou se z toho radovat všichni, kdo věří, a království tohoto světa se stanou království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Ti, kteří vyhlížejí v nebeských oblacích zjevení Krista s mocí a velkou slávou jako Krále králů a Pána pánů, se budou snažit představit Ho svým životem a charakterem světu. „*A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest*“ 1.Jan 3,3. Budou nenávidět hřích a nepravost tak, jako Kristus nenáviděl hřích. Budou zachovávat Boží přikázání tak, jako Kristus zachovával přikázání svého Otce. Budou si uvědomovat, že nestačí pasivně přijmout učení pravdy,^{FW 116} ale že pravda se musí zabydlet v srdci, musí být realizována v životě, aby Kristovi následovníci mohli být jedno v Kristu a aby lidé mohli být ve svém okruhu působnosti tak čistí, jako je Bůh ve svém.

Nejenom posluchači, ale činitelé

V každé generaci žili lidé, kteří se vydávali za syny Boží, kteří platili desátky z máty, kopru a kmínu, a přesto vedli bezbožný život, protože zanedbávali to, co je v zákoně závažnější - milosrdenství, spravedlnost a lásku Boží.

Dnes mnozí žijí v podobném klamu, protože zatímco nesou zdání velké svatosti, nejsou činiteli Slova Božího. Jak jinak otevřít oči těmto sebeoklamáním duším, než před ně postavit příklad pravé zbožnosti a být sami nejenom po-

sluchači, ale činiteli příkázání Páně, a tím odrážet světlo povahové čistoty na jejich cestu?

Ne jako světáci

Synové Boží nebudou jako světáci, protože pravda přijatá do srdce bude prostředkem pro očištění duše a proměnu charakteru a pro to, aby přivedla jejího příjemce ke stejnému smýšlení s Bohem. Dokud člověk nezačne smýšlet jako Bůh, žije stále ve své přirozené zkaženosti.

Je-li v srdci Kristus, objeví se doma, v dílně, na trhu, v církvi. Moc pravdy bude cítit při pozvedávání a zušlechťování mysli, při zjemňování a zmírňování srdce tím, že celý člověk bude uváděn do souladu s Bohem. Ten, kdo je proměněn pravdou, bude rozlévat světlo na svět. Ten, kdo má v sobě naději Krista, se bude očišťovat tak, jako On je čistý. Naděje Kristova příchodu je velká naděje, dalekosáhlá. Je to naděje uvidět Krále v Jeho kráse a být Mu podoben.

Až Kristus přijde, bude se před Ním třást země, ^{FW 117} nebesa se svinou jako svitek knihy a všechny hory a ostrovy se pohnou ze svého místa. „*Béře se Bůh náš, a nebude mlčeti; oheň před ním vše zžírati bude, a vůkol něho vichřice náramná. Zavolal nebes s hůry i země, aby soudil lid svůj, řka: Shromážďte mi svaté mé, kteříž smlouvu se mnou učinili při obětech. I budou vypravovati nebesa spravedlnost jeho; nebo sám Bůh soudce jest.*“ Žalm 50,3-6. S ohledem na velký den Boží můžeme vidět, že naše jediné bezpečí bude v tom, když se oddělíme od všeho hříchu a nepravosti. Lidé, kteří pokračují v provozování hříchu, budou nalezeni mezi odsouzenými a zahubenými.

Osud hříšníků

Jan viděl, jaký osud čeká ty, kteří si zvolili cestu přestoupení: „*A králové země, i knížata, i bohatí, a úředníci, a mocní, i každý služebník, i všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a skalí hor. A řekli horám i skalám: Padněte na nás, a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem toho Beránka. Neboť přišel ten den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostáti?*“ Zj 6,15-17.

Hříšníka čeká strašlivý soud, a proto je nutné vědět, co je to hřích, abychom se mohli vymanit z jeho moci. Jan říká: „*Každý, kdož činí hřích, činí proti zákonu; neboť hřích jest přestoupení zákona*“ 1Jan 3,4. Zde máme pravou definici hříchu; je to „*přestoupení zákona*“. Hříšník je tolikrát vybízen, aby opustil své hříchy a přišel k Ježíši; ale ukázal mu posel, který ho vedl ke Kristu, jasně na cestu? Poukázal jasně na skutečnost, že „*hřích je přestoupení zákona*“ a že musí činit pokání a zanechat porušování Božích příkázání?...

Bůh nemohl ve svém svatém zákoně změnit ani čárku ani tečku, ^{FW 118} aby vyhověl člověku v jeho padlém stavu, protože tím by byla uvedena v nevážnost Boží moudrost při ustavování zákona, kterým má vládnout nebi a zemi. Ale Bůh dal svého jednorozeného Syna, aby se stal Zástupcem a Ručitelem člověka, aby trpěl trest, který si zasloužil hříšník, a aby propůjčil kající duši svou dokonalou spravedlnost. Kristus se stal bezhříšnou obětí za provinilé lidské pokolení, činí z lidí vězně naděje, aby skrze lítost vůči Bohu, protože porušili Jeho svatý zákon, a skrze víru v Krista jako svého Zástupce, Ručitele a Spravedlnost, mohli být přivedeni zpět k věrnosti Bohu a k poslušnosti Jeho svatého zákona.

Kristova spravedlnost činí poslušnost možnou

Pro hříšníka bylo nemožné zachovávat Boží zákon, který je svatý, spravedlivý a dobrý; ale tato nemožnost byla odstraněna propůjčením Kristovy spravedlnosti kající, věřící duši. Kristus žil a zemřel za hříšného člověka proto, aby znovu přivedl hříšníka do Boží přízně. Předal mu spravedlnost, která učiní zadost požadavkům zákona a najde přijetí u Otce.

Ale satanovým záměrem vždy bylo zbavit Boží zákon platnosti a převrátit pravý význam plánu vykoupení. Proto vymyslel lež, že účelem Kristovy oběti na golgatském kříži bylo osvobodit člověka od povinnosti zachovávat přikázání Boží. Podstrčil světu klam, že Bůh zrušil svou ústavu, odhodil stranou své mravní měřítko a zrušil svůj svatý a dokonalý zákon. Kdyby to byl udělal, jaké strašlivé následky by to mělo v nebesích? Místo toho, aby golgatský kříž hlásal zrušení zákona, dosvědčuje zvukem hromu svůj neměnný a věčný charakter. Kdyby mohl být zrušen zákon a vláda nebe a země a nesčíslných světů Božího království, Kristus by nemusel zemřít.^{FW 119} Kristova smrt měla jednou provždy vyřešit otázku platnosti zákona Hospodinova. Ježíš tím, že strpěl plnou odplatu za provinilý svět, se stal Prostředníkem mezi Bohem a člověkem, aby kající duši znovu přivedl do přízně Boží, a to tím, že jí dá milost k zachování zákona Nejvyššího. Kristus nepřišel odstranit zákon a proroky, ale naplnit je do posledního písmene. Golgatské smíření ospravedlnilo Boží zákon jako svatý, spravedlivý a pravý nejen před padlým světem, ale i před nebesy a před nepadlými světy. Kristus přišel zákon zvelebit a dát mu jeho čest.

FW 121

Názory a způsob jednání člověka mají být podřízeny Božímu Slovu

Výběr z článku v Review and Herald 25.3.1902.

Mnozí prohlašují, že jsou posvěceni Bohu, a přesto když je jim představeno to velké měřítko spravedlnosti, velice se rozruší a dávají najevo ducha, který dokazuje, že nevědí nic o tom, co to znamená být posvěcen. Nemají mysl Kristovu, protože ti, kteří jsou skutečně posvěceni, budou uctívat Slovo Boží a budou mu poslušni tak dalece, jak je jim otevřeno. Budou projevovat nesmírnou touhu poznat, co je pravda v každém článku učení. Radostný pocit není důkazem posvěcení. Tvrdí-li někdo: „Jsem spasen, jsem spasen“, není to důkazem, že duše je spasena a posvěcena.

O mnohých lidech, kteří snadno podléhají vzrušení, se říká, že jsou posvěceni, i když vůbec nerozumí tomu, co tento pojem znamená, protože neznají Písma ani moci Boží. Lichotí si, že žijí v souladu s Boží vůlí, protože se cítí šťastní. Ale když přijde zkouška, když je přineseno Slovo Boží, aby ovlivnilo jejich zkušenost, zacpávají si před pravdou uši a říkají: „Jsem posvěcený“, a tím chtějí umlčet další diskusi. Nechtějí mít nic společného se zkoumáním Písma, aby poznali, co je pravda, a ověřili si, že žijí ve strašném sebeklamu. Posvěcení znamená mnohem více, než vzplanutí pocitů.

Vzrušení není posvěcení. Posvěcením je jediné naprostá shoda s vůlí našeho Otce, který je v nebesích, a vůle Boží je vyjádřena v Jeho svatém zákoně. Posvěcení je zachovávaní všech přikázání Božích.^{FW 122} Posvěcení je to, když se osvědčíte jako dítky poslušné Slova Božího. Naším průvodcem má být Slovo Boží, ne názory a myšlenky lidí. Ať ti, kteří chtějí být opravdu posvěceni, zkoumají Slovo Boží s trpělivostí, modlitbou a pokornou zkroušeností duše. Ať pamatují na to, že Ježíš se modlil: „*Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.*“ Jan 17,17.

Žít každým slovem Božím

Křesťanství prostě znamená žít každým slovem, které vychází z Božích úst. Máme věřit v Krista a žít v Kristu, který je cestou, pravdou a životem. Víru v Boha máme, když věříme Jeho Slovu. Bohu důvěřujeme a posloucháme jej, když zachováváme Jeho přikázání. A Boha milujeme, když milujeme Jeho zákon.

Věříme-li lži, nepřivede to nikoho z nás na cestu posvěcení. I kdyby nám všichni kazatelé na světě řekli, že jsme bezpečni v neposlušnosti jediného pokynu svatého měřítko spravedlnosti, nezmenší se tím naše závazky ani naše vina,

jestliže odmítneme prosté „*budeš*“ a „*nebudeš*“. Nesmíme si myslet, že kvůli tomu, že naši otcové žili určitým způsobem a šťastni zemřeli, můžeme kráčet v jejich šlépějích a být přijati, budeme-li sloužit stejně jako oni a konat stejné skutky jako oni.

Máme více světla, než měli oni ve svých dnech. A máme-li být přijati Bohem, musíme být v poslušnosti světla a v chození v NĚm tak věrní, jako byli věrní oni v přijímání s poslouchání světla, které jim Bůh seslal. Musíme přijmout a zužítkovat světlo, které dopadlo na jejich cestu v jejich pokolení. Budeme však souzeni podle světla, které svítí do chrámu duše v našich dnech. A budeme-li následovat toto světlo, budeme svobodnými muži a ženami v Kristu Ježíši.

The End